

ВІСНЕСТІТОРЪ

Revista Vicariatului Ortodox Ucrainean din România

БЛАГОВІСНИК

Журнал Українського Православного Вікаріату Румунії

Nr. 8 / № 8 februarie – aprilie 2025 / лютий – квітень 2025

ISSN 3008 – 4474 ISSN-L 3008 - 4474

CUPRINS / ЗМІСТ

ARTICOLE / СТАТТІ

Свята Тройця.....	5
Божество Ісуса Христа.....	7
Rugăciunea pentru morți e o reflecție asupra vieții	9
Aniversarea a 140 de ani de la recunoașterea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române	11
Un monument inedit în Sighetu Marmăției	21
Sfântul Ioan Scărarul – Model spre desăvârșire.....	23
Familia în „Pildele lui Solomn”	26
Для молодого і старшого покоління про українську мову у богослужіннях	29

DIN VIAȚA VICARIATULUI / З ЖИТТЯ ВІКАРІАТУ

„Istoria văzută prin ochii bunicilor”	34
Al patrulea curs al Centrului de Studiu Biblic Ortodox.....	36
Din activitatea Vicariatului Ortodox Ucrainean în anul 2024	37
Acte de caritate ale Centrului de Studiu Biblic Ortodox	40
Pomenirea victimelor războiului din Ucraina / Панахида за жертвами війни	41
Панахида за жертвами війни.....	42
“ȘCOALA ALTFEL” la Muzeul Parohial.....	42
Ziua Limbii Materne la ȘCOALA DUMINICALĂ a Parohiei Sighet	43
„Provocările contemporane în viața familiei și a tinerilor creștini”	44
Părintele Vicar – cetățean de onoare al Sighetului	47

Un nou curs la Centrul de Studiu Biblic Ortodox din Lugoj	52
Ambasadorul Ucrainei îl felicită pe Părintele Vicar	53
Посол України вітає отця Вікарія	54
Comemorarea lui Taras Șevcenko	54
Панахиди за Тараса Шевченка	56
O nouă acțiune filantropică a Centrului de Studiu Biblic Ortodox.....	58
16 martie – Ziua în care a fost semnat Actul de reînființare a Vicariatului Ortodox Ucrainean	58
16 березня – день підписання Акту відновлення Українського Православного Вікаріату	60
Marșul pentru viață	62
“Icoana din sufletul copilului inocent”	63
Seară de film duhovnicesc la Centrul de studiu biblic	64
Parohia Sighet sprijină Centrul Maternal	65
Concert de pricesne închinare Patimilor Domnului	66
Un nou curs al Centrului de studiu biblic ortodox Sf. Ioan Gură de Aur	67
Cursuri catehetice la Poienile de sub Munte	69
Cateheză la Parohia Soca	70
Sfințirea sediului Școlii Biblice din cadrul Parohiei Timișoara	71
Acțiune filantropică a Centrului de Studiu Biblic Ortodox	72
Acțiuni caritabile în Parohiile Sighet și Rona de Sus	73
Paște și tradiții ucrainene în Vicariat.....	74
Великдень українців Румунії.....	76
Hramul Mănăstirii Ruscova	78
Hramul Parohiei Poienile de sub Munte Nr. 2	79

Cateheză pentru copii – Drumul spre Înviere, trăit cu credință și bucurie	80
Sprijin pentru pacienții Spitalului Lugoj.....	81

Colegiul de redacție: Pr. Vicar Dr. Nicolae Lauruc (redactor șef), Pr. Protopop Petru Rahovan, Pr. Protopop Petru Rosoca, Pr. Ardelean Vasile, Pr. Brotnei Viorel, Pr. Brotnei Virgil, Pr. Cinar Gheorghe, Ierom. Dr. Nicolae Danco, Pr. Șanta Iulian, Pr. Sacaloș Mihai și Pr. Consilier Marius N. Lauruc.

Редакційна колегія : от. Вікарій д-р Микола Лаурук, от. Благодичинний Петро Рагован, от. Благодичинний Петро Росока, от. Арделеан Василь, от. Бротней Віорел, от. Бротней Вергілій, от. Чінар Юрій, от. Ієромонах Д-р Ніколає Данко, от. Шанта Юліан, от. Сакалош Михайло та от. Радник Маріус Н. Лаурук.

blahovysnyk@gmail.com

Str. Bogdan Vodă, Nr. 12

Sighetu Marmăției, Maramureș 435500 România

Tel.0262.315114 ; 0760.321.594

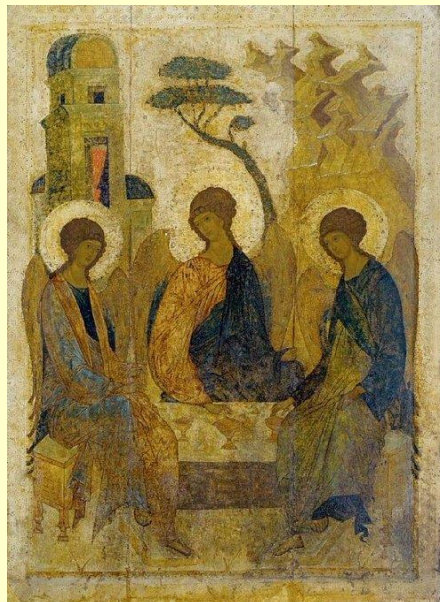
Autorii materialelor sunt responsabili, în întregime, pentru conținutul materialelor publicate.

www.binevestitorul.com

www.vicariatulortodoxucrainean.ro

ARTICOLE / STATTI

Свята Тройця

Найглибша тайна нашої Православної віри, то є тайна про Святу Тройцю, тобто що Бог є один, але в Трьох Особах рівних між Собою: Отець, Син (Слово) і Святий Дух.

Цю таємницю не можемо розуміти нашим обмеженим розумом.

Подібно тому як було за часи перебування на землі Христа Спасителя, так стається і в наші дні, що людство робить багато помилок відносно розуміння Святої Тройці.

Бажаю спогадати найголовні біблійні міста де говориться про Святу Тройцю.

1. Перед створіння людини Бог сказав: «Створім людину за образом нашим і за подобою нашою!» (Буття 1,26). Що тут йде мова про Святу Тройцю, а не про розмову з ангелами, видно з слів сказаних після створіння людини. «І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив» (Буття 1,27).

2. Коли людство підняло Вавилонську башту, тоді також Бог сказав: «... зійдімо і змішаймо там їхні мови, щоб не розуміли вони мови один одного» (Буття 11,7). І тут була розмова між Особами святої Тройці.

3. Божий угодник Авраам удостоївся щоб Свята Тройця прийшла у гості до Нього.

Авраам «... ізвів очі свої та й побачив: ось три Мужі стоять біля нього... і вибіг із входу намету на зустріч їм,- і вклонився до землі, та і промовив: Господи, коли тільки знайшов я милість в очах Твоїх, не прохось повз Свого раба!» (Буття 18,2-3).

Цікава річ! Хоча там були три мужі, він говорить як до одного: Господи... не прохось повз Свого раба.

4. Пророк Ісая удостоївся бачити Божий небесний престіл, та чути сирафимів, які викликували, промовляючи: «Свят, Свят, Свят, Господь Саваот, уся земля повна слави Його!» (Ісая 6,3). У цьому троїчному виклику, «Свят, Свят, Свят», святі отці бачуть прославлення Бога, в Трійці славимого. Цей спів, наша Православна Церква поставила в текст Святої Літургії.

5. Найвиразніші біблійні докази щодо Святої Трійці знаходимо в Новому Заповіті. У Старому Заповіті домінувало ідолопоклонство, і зато не можна було говорити про Святу Трійцю, щоб людство не думало що є три боги.

Перший і найголовніший доказ про Святу Трійцю, знаходимо при Хрещенню Ісуса Христа в річці Йордан (Мт. 3, 13-17; Мк. 11, 9-11; Лк. 3, 21-22).

Син Небесного Отця був у воді, Святий Дух зійшов на Нього у вигляді голуба, а Отець Небесний промовив: «Це Син Мій улюблений, що Його Я вподобав» (Мт. 3, 17). Тому що тут явилась світові Свята Трійця, це свято називається Богоявлення.

6. При Своєму Вознесінню на небо, Спаситель сказав до Своїх учнів: «Тож ідіть і навчайте всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати, все те, що Я вам заповів. І ото Я перебуватиму з вами повсякденно, аж до кінця віку» (Мт. 28, 19-20).

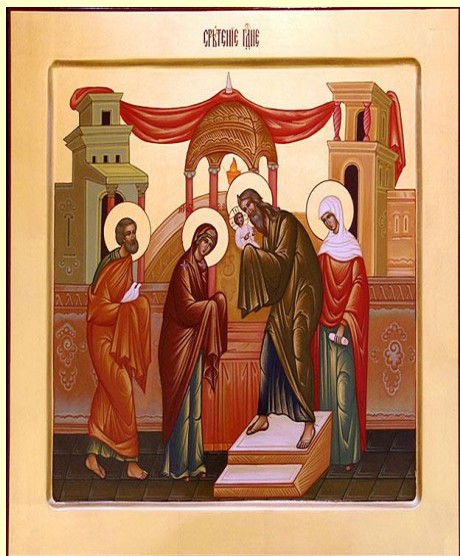
7. Св. Апостол Павло, в Другому Посланні до Коринтян говорить про благословіння в Ім'я Святої Тройці: «Благодать Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога Отця, і спільність Святого Духа нехай буде з усіма вами. Амінь.» (II Кор. 13, 13).

8. Дуже виразніший доказ про Святу Тройцю знаходимо в Першому Соборному Посланню Св. Ап. І Євангелиста Івана: «Бо троє свідкують на небі: Отець, Слово і Святий Дух. І ці троє – Одно» (I Ін. 5, 7).

Роздумуючи над цими словами, Святий Василій Великий каже: «Там, у небі. Отець, і Син, і Святий Дух – нестворена природа, царський Маєстат, істотна Доброта».

Прот. Микола Лаурук

Божество Ісуса Христа

1. Коли сорокденний Богомладенець Ісус Христос був принесений до храму Матір'ю Його, та обручником Йосифом, тоді праведний Симеон сказав про Нього: «Ось призначений Цей багатьом на падіння і устанання в Ізраїлі і на знак сперечання» (Лк. 2,34).

Можемо додати, що Ісус Христос і на сьогоднішній час є багатьом «на падіння і устанання і на знак сперечання» серед слабовірного християнства.

Все-таки, ця дія почалась ще серед вибраного Ізраїльського народу, який не міг розуміти тайну Христову, що Він є «істинний Бог, та істинний чоловік».

Маємо, в Святім Євангелії, дуже цікавий випадок. Одного разу, Господь запитав фарисеїв: «Що ви думаєте про Христа? Чий Він Син? Вони Йому кажуть: Давидів. А Він до них промовив: як же то силою Духа, Давид називає Його Господом, коли каже: Промовив Господь Господеві моему: сядь праворуч Мене, доки не покладу Я Твоїх ворогів підніжжям ногам Твоїм. Тож, коли Давид зве Його Господом, – як же Він йому син? І ніхто не спромігся відповідати Йому ані слова» (Мт. 22, 41-44). Як мудро відповів Спаситель фарисеям про Свою Богочоловіччу Природу!

2. Господь Ісус Христос, як чоловік є менший Небесного Отця, але як Бог є рівний Отцеві. Це не могли розуміти Христові вороги. «Я і Отець – ми одно!» (Ін. 10,30). На цих словах ґрунтується рішення святих отців Першого Вселенського Собору (325), що Господь Ісус Христос є «Світло від Світла, Бог істинний від Бога істинного».

3. Ворог людського роду затьмарив розум багатьох, які не знають, або не хочуть знати всі ясні біблійні докази про божество Ісуса Христа.

Пророкуючи про народження Месії, пророк Ісаї каже: «Бо Дитя народилося нам, даний нам Син... і кладуть Ім'я Йому: Дивний порадник, Бог Істинний» (Іс. 9,5).

4. Святий Апостол і Євангелист Іван починає своє Євангеліє, називаючи Христа Богом: «Споконвіку було Слово, а Слово було в Бога, і Бог було Слово» (Ін. 1,1). Ці слова чуємо кожного разу на Святу Пасху, на перший день.

5. Св. Апостол Тома, бачачи Спасителя, в тиждень після Воскресіння, сказав: «Господь мій і Бог мій» (Ін. 20,28).

«Ми знаємо що Син Божий прийшов і розум нам дав, щоб пізнати Правдивого і щоб бути в Правдивому Сині Його, Ісусі Христі. Він Бог Праведний і вічне життя» (1 Ін. 5,20).

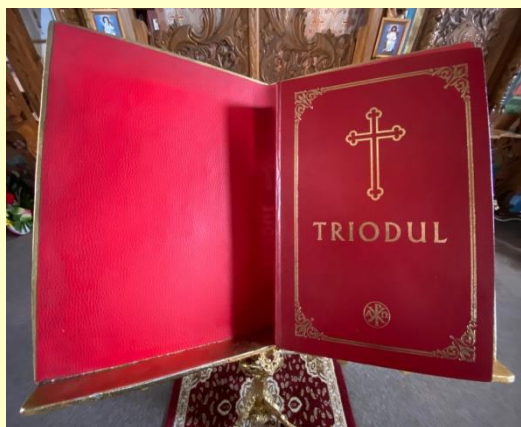
Дуже головна річ є вірувати правдиво. Хай Господь Ісус Христос просвітить розум всіх тих, які ще блудять у вірі.

Св. Ап. Павло каже єпископові Тимофієві, що хто бореться неправдиво, вінка не одержує.

Бажаю докінчити з одним глибоким доказом божества Христового: «Безсумнівно велика є таємниця християнства: Бог в тілі з'явився, засвідчений у душі, проповідуваний поганам, увіруваний у світі, вознісся у славі» (1 Тим. 3,16).

Прот. Микола Лаурук

Rugăciunea pentru morți e o reflecție asupra vieții

Când v-ați gândit ultima oară la moarte? Aceasta este întrebarea la care suntem provocați să găsim un răspuns în sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne. În esență, această zi e închinată pomenirii morților, în special așa cum reiese din textele Triodului, a celor ce au murit în accidente (cutremure, alunecări de teren, inundații, incendii și alte catastrofe), „cei pe care i-a acoperit pământul în tot locul”[\[1\]](#).

Pentru noi, rugăciunea pentru morți este o manifestare absolut normală a iubirii ce o avem pentru cei care nu mai sunt printre noi; suntem conștienți că poate nu s-au pregătit suficient pentru viața veșnică.

Dar rugăciunea pentru morți e, în aceeași măsură, o meditație asupra vieții: „Ca o floare se veștejește și ca un vis se trece și se desface tot omul. Și iarăși sunând trâmbița morții ca dintr-un cutremur, toți se vor scula, întru întâmpinarea Ta, Hristoase Dumnezeule. Atunci, Stăpâne, pe cei ce i-ai mutat de la noi, așează-i în locașurile sfinților tăi, odihnind sufletele robilor Tăi, Hristoase”[\[2\]](#) (Utrenie).

Copleșiți de problemele vieții cotidiene, uităm de ceea ce e cu adevărat important în viață – legătura noastră cu Dumnezeu: „Pentru ce se înșeală omul, lăudându-se? De ce se tulbură în deșert lutul, cel ce peste puțin iarăși aceeași se face? Căci nu socotește țărâna, că praf este frământătura, lepădare putrejunii și stricăciunii! Deci devreme ce lut suntem noi oamenii, pentru ce ne lipim de pământ? Și deoarece suntem de un neam cu Hristos, de ce nu alergăm la Dânsul? Deci toată viața cea muritoare și curgătoare lăsând, să urmărim vieții celei nestricăcioase, care este Hristos, luminarea sufletelor noastre.”[\[3\]](#)

Această zi a Triodului ne reamintește faptul că suntem, înainte de toate, fiii și fiicele lui Dumnezeu, atrăgându-ne atenția că cea mai importantă realizare a noastră este pregătirea pentru veșnicie: „Chipul slavei Tale celei negrăite sunt, măcar deși port rănile păcatelor; miluiește zidirea Ta, Stăpâne, și o curățește cu îndurarea Ta; și moștenirea cea dorită dăruiește-mi, făcându-mă pe mine iarăși cetățean al Raiului”[\[4\]](#).

Meditând asupra morții și asupra sensului vieții, suntem provocați de către Creatorul nostru, să ne ridicăm deasupra tuturor problemelor zilnice pentru a putea vedea ceea ce se află dincolo de zidul morții.

Mihail Bulgakov, descriind frământările din Kievul anului 1918, în „Garda Albă”, scria: „dar paloșul acesta nu-i de temut. Toate sunt trecătoare. Chinuri,

suferințe, vărsări de sânge, molimă, foamete. Paloșul va pieri, dar stelele de pe cer vor dăinui și atunci când jos, pe pământ, nu va mai rămâne nici măcar umbra noastră sau a înfăptuirilor noastre. Nu se află nimeni pe suprafața pământului care să n-o știe. Și atunci de ce nu vrem să ne îndreptăm privirea spre stele? De ce?”[5]

Pr. Marius N. Lauruc

[1] *Triodul*, EIBMO, București, 2010, p. 23

[2] *Triodul*, p. 33

[3] Ibid.

[4] *Triodul*, p. 24

[5] Mihail Bulgakov, *Garda Albă*, Ed. Polirom, 2009, p. 419

Aniversarea a 140 de ani de la recunoașterea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române

Biserica universală, se prezintă astăzi ca fiind o comuniune de biserici autocefale surori, egale între ele deodată, libere unele față de altele în ceea ce privește conducerea administrativă, dar unite între ele prin aceeași credință, aceeași viață sacramentală și aceeași structură și disciplină canonică.[1]

În limba greacă, *auto-chefali* înseamnă “cârmuire prin cap propriu”, adică prin căpetenia proprie fiecărei Biserici; de

aici, prin noțiunea de “*autocefalie*”, se înțelege independența administrativ – jurisdicțională a unei unități bisericești ortodoxe, constituită pe bază sinodală față de altă unitate constituită în același fel, în cadrul Ortodoxiei ecumenice. Aceste Biserici autocefale, recunoscute ca atare în întreaga Ortodoxie, sunt: Patriarhia Ecumenică, Patriarhia Alexandriei, Patriarhia Antiohiei, Patriarhia Ierusalimului, Patriarhia Rusă, Patriarhia Sârbă, Patriarhia Română, Patriarhia Bulgară, Biserica Georgiei, Biserica Ciprului, Biserica Greciei, Biserica Poloneză, Biserica Cehă și Biserica Ortodoxă Albaneză.

Biserica autocefală este aceea *Biserică-fiică* ajunsă la maturitate spirituală, la capacitatea de a se guverna ea singură, fără intervenția *Bisericii-mamă* din care se desprinde. Pentru ca o Biserică să devină autocefală, ea trebuie să îndeplinească anumite condiții, și anume: să dovedească statornicie în dreapta credință, precum și în păstrarea rânduielilor tradiționale cu caracter ceremonial-liturgic și disciplinar canonic; număr suficient de episcopi eparhioți pentru a forma un sinod (cel puțin trei); să existe dorința episcopilor de a deveni o Biserică autocefală; să existe un teritoriu bine definit și un context etnic sau cultural în care această Biserică locală și-a arătat capacitatea de slujire a poporului și de a vesti Evanghelia lui Hristos; să existe o năzuință pentru obținerea autocefaliei și din partea credincioșilor; ierarhia să ceară autocefalie, în mod formal, în numele său, al clerului și al credincioșilor, adresându-se Bisericii-mame.[\[2\]](#)

Începând cu anul 1961, când s-a întrunit prima Conferință Panortodoxă la Rodos, printre multele teme care urmau să fie dezbătute la un viitor Sinod, s-a aflat și soluționarea modului de proclamare a autocefaliei și autonomiei bisericești.[\[3\]](#) Tema autocefaliei a fost abordată în discuțiile Conferințelor Panortodoxe din următorii ani (1963, 1964; cât și 1968), continuând cu anul 1976, Prima Conferință Panortodoxă Presinodală de la Chambésy – însă fără să se ajungă la un consens. Discuțiile s-au purtat în jurul a două chestiuni principale: ce se întâmplă cu Bisericile care se autoproclamă autocefale

împotriva voinței Bisericii-mame? Și cum se proclamă canonic o autocefalie cu care o Biserică-mamă este de acord?

Imediat după, au fost puse în discuție două noi chestiuni: cine este Biserica-mamă? Și dacă în lumea ortodoxă, Bisericile pot să acționeze și fără consimțământul Patriarhiei ecumenice?[4] La toate întrebările nu s-a dat un răspuns concret, deoarece la întrebarea cine are dreptul să acorde autocefalia, unele dintre delegații în frunte cu reprezentanții Patriarhiei Ruse susțineau că dreptul de a acorda autocefalie trebuie să aibă orice Biserică autocefală din care se separă partea proclamată autocefală.

Patriarhul Daniel afirmă că, în Ortodoxie nu oricine și oricum poate înființa Biserici locale noi, sub pretextul sau cu pretenția de a crea Biserici “libere” sau “independente”, deoarece adevărata libertate creștină nu se realizează prin răzvrătire, schismă sau separație bisericească, după cum nici unitatea sau comuniunea eclesială nu se impune prin constrângere, ci libertatea eclesială se manifestă prin afirmarea împreună, în comuniune, a unității de credință, de viață sacramentală, de iubire și respect reciproc.[5]

De asemenea în ceea ce privește acordarea sau recunoașterea autocefaliei unei Biserici locale de către Biserica-mamă, în decursul istoriei au fost situații în care nu s-a ținut cont doar de principii canonice eclesiale, ci și de diferiți factori de ordin istoric, misionar, etnic și politic. Astfel au fost cazuri în care unele Biserici autocefale și-au pierdut autocefalia pentru o perioadă anume sau chiar în mai multe rânduri (de exemplu Biserica Ortodoxă Sârbă), tocmai din cauza fluctuațiilor istoriei, a stăpânitorilor și a frontierelor politice statale.[6]

Biserica autocefală este datoră să păstreze unitatea de credință, de viață sacramentală și de disciplină canonică cu celelalte Biserici autocefale surori și să-i pomenească pe întâistătătorii lor, când întâistătătorul acelei Biserici slujește Sfânta Liturghie. Autocefalia unei Biserici implică multe drepturi, dar și multă libertate. Deși aceste drepturi nu sunt toate prezente într-un cod canonic, ele

reies dintr-un consens al practicii Bisericilor autocefale. Iată câteva aspecte: dreptul de a avea propriul Sinod al episcopilor locali; dreptul de a alege propriul întâistătător; dreptul de a-și alege episcopii și de a-i hirotoni; dreptul de a convoca sinoade și adunări bisericești care privesc comunitatea de sub jurisdicția sa; dreptul de a înființa instanțe canonice sau tribunale bisericești în vederea reglementării disciplinei bisericești; dreptul de a consacra Sfântul și Marele Mir folosit pentru Taina Mirungerii, sfințirii Antimiselor, și a bisericilor; dreptul de a canoniza sfinți locali; dreptul de a compune imne liturgice etc. [7]

Legat de drepturile și îndatoririle unei Biserici – recunoscute ca autocefală, sunt revelatoare cuvintele Patriarhului Daniel: “Principiul autocefaliei nu este libertate în izolare, ci libertate în comuniune. Unitatea Bisericii nu derivă din subordonare și din constrângere, ci din dăruire și slujire reciprocă, nici libertatea Bisericii nu derivă din izolare și indiferență față de alții, ci este o libertate dăruită în vederea unei comuniuni de iubire și de slujire tot mai profundă.[8]

Noțiunea de “autocefalie” în viața Bisericii Ortodoxe.

Deși autocefalia Bisericii Ortodoxe Române a fost recunoscută oficial de Patriarhia ecumenică abia în 25 aprilie 1885, aceasta este întemeiată pe o veche realitate istorică. Astfel Mitropolia Țării Românești și în mod deosebit Mitropolia Moldovei, au dispus încă de la recunoașterea lor oficială în 1359 și, respectiv 1401, de o autonomie administrativă internă, adesea manifestându-se în decursul istoriei ca autocefale. Ierarhii celor două Biserici, cu rare excepții au fost aleși numai dintre români și întăriți de domni, cu recunoașterea Patriarhiei ecumenice.[9] Problema *autocefaliei* a fost și în atenția membrilor Divanului, din toamna anului 1857, când se face referire la vechile mărturii privind autocefalia Bisericii Moldovei, ținând seama că Biserica Principatelor a fost totdeauna neatârnată; adunarea ad-hoc a rostit și votat în unanimitate, următoarele dorințe: recunoașterea neatârnată Bisericii Ortodoxe a Răsăritului din Principatele Unite de orice chiriarhie, păstrându-se însă unitatea credinței cu

Biserica ecumenică a Răsăritului în privința dogmelor; nici într-un chip mitropoliții sau episcopii țării nu vor putea fi aleși dintre străini sau împământenți – după cum reiese din procesul verbal nr. 14 din 4 noiembrie 1857 citat de prof. Nicolae Șerbănescu.

După Unirea Principatelor din anul 1859, într-un singur stat național, sub domnia lui Alexandru Ioan-Cuza, oamenii politici și guvernele venite la cârma țării au încercat să facă unele schimbări și în organizarea Bisericii Ortodoxe Române, însă fără a se ține seama de tradiție, de trecut sau de părerile îndreptățite ale câtorva slujitori hotărâți să apere, chiar și cu prețul vieții, vechile datini și canoane. Astfel diferite numiri episcopale prin decret domnesc sau primul pas în luarea averilor mănăstirești (amintim aici măn. Neamț, Secu, Agapia, Văratec și altele; averea cărora în anul 1859 a trecut sub administrarea Ministerului Cultelor); diferite mănăstiri și schituri sunt desființate, călugării mutați prin alte mănăstiri – totul culminând cu proiectul de lege pentru secularizarea tuturor averilor mănăstirești, votat la 13 decembrie 1863, cu 97 de voturi pentru și 3 împotriva.

Autocefalia Bisericii noastre a fost formulată explicit și în Decretul organic pentru înființarea unei autorități sinodale centrale pentru afacerile Religiei Române, promulgat de Alexandru Ioan Cuza în decembrie 1864. În document se specifică faptul că Biserica Ortodoxă Română este și rămâne independentă de orice autoritate bisericească, în tot ce privește organizarea și disciplina.^[10] Această mențiune reprezintă cea dintâi precizare a autocefaliei bisericești într-un document oficial, într-un text de lege.

Multe din reformele bisericești ale domnitorului Cuza nu au fost pe deplin în duhul canoanelor și pravilelor; trebuie însă recunoscut că acestea au dat un impuls puternic spre progres, iar prin aceasta Biserica Ortodoxă a fost pusă în situația de a contribui la consolidarea Statului român, la cucerirea independenței depline, cât și a propriei **autocefalii**. Abia după căderea lui Cuza, 11 februarie 1866, s-a început îndreptarea greșelilor, revendindu-se încet la o

stare normală în sânul Bisericii. Într-un final aceste silințe au dus la dobândirea de noi drepturi și la recunoașterea **autocefaliei**. Așadar, după abdicarea domnitorului Cuza, Patriarhia Ecumenică avea nădejde de îndreptare a lucrurilor în sânul Bisericii Ortodoxe Române – fără să arunce anatema (cum se plănuise la un moment dat), ci doar mulțumindu-se cu ruperea legăturilor canonice cu acei arhieri numiți de guvern.[\[11\]](#)

Proclamarea independenței de stat a României la 9 mai 1877, a ridicat prestigiul țării noastre în Europa, dar totodată și a Bisericii noastre. Autocefalia Bisericii Ortodoxe Române, chiar dacă o întâlnim menționată atât în Constituția promulgată la 30 iunie 1866, cât și în textul Legii Organice din decembrie 1872, încă nu era recunoscută de drept. Ea trebuia cerută oficial Patriarhiei Ecumenice. La 13 februarie 1879, mitropolitul primat Calinic Miclescu scria patriarhului ecumenic Ioachim al III-lea următoarele cuvinte: “este de ajuns a invoca faptul că România este un stat independent în toate privințele, pentru a demonstra că autocefalia Bisericii noastre este incontestabilă și indiscutabilă.”[\[12\]](#)

Un act important de autocefalie a Bisericii Ortodoxe Române îl reprezintă, evident, sfințirea, pentru întâia dată la noi – numai de către ierarhii români, fără încuviințarea prealabilă a Patriarhiei Ecumenice – a Sfântului și Marelui Mir, în ziua de 25 martie 1882, în Joia Mare, în Catedrala mitropolitană din București.[\[13\]](#) Un alt act a fost dorința exprimată în Camera Deputaților, în data de 9 martie 1882, ca mitropolitul primat să fie ridicat la rangul de patriarh.

Deosebit de semnificativ ni se pare și argumentul adus de învățatul episcop Melchisedec Ștefănescu în favoarea autocefaliei, ca răspuns la scrisoarea, plină de mustrări, a patriarhului ecumenic, adresată Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române: “Domnilor, de cum am început a avea pricepere și am putut învăța un condei în mână, ... am susținut tare credința noastră națională, că Biserica noastră este independentă, și această credință nu am inventat-o noi, cei de astăzi, ea fost moștenită. Cei ce au cetit istoria știu că noi

de veacuri am avut Biserică autocefală. Când venea la noi de la patriarhat sau de altundeva vreo pretenție atacatoare în autocefalia Bisericii noastre, atunci mitropoliții și boierii noștri o respingeau. Tot așa s-a urmat neconținut până astăzi. Eram independenți înăuntrul nostru. Prin Tomosul de recunoaștere a autocefaliei toți au recunoscut ceea ce noi recunoscusem demult: Biserica noastră este autocefală pe destinele și pozițiunea sa”.^[14] Totodată episcopul argumenta: “românii n-au primit botezul și doctrina creștină de la Constantinopol, nici pe întâii lor episcopi, căci creștinătatea românilor este mai veche decât chiar existența Constantinopolului.” După moartea patriarhului Ioachim al III-lea, a urmat în scaunul de la Constantinopol Ioachim al IV-lea, cu care s-au reluat discuțiile pentru acordarea autocefaliei Bisericii noastre. Astfel, Melchisedec Ștefănescu, în numele Sfântului Sinod, a întocmit o nouă scrisoare care a fost trimisă patriarhului ecumenic. Ca urmare, patriarhul a răspuns afirmativ la cererea Bisericii noastre, trimițând Tomosul de autocefalie, în data de 25 aprilie 1885, semnat de 10 mitropoliți, membri ai Sinodului patriarhal, în care Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române este declarat “frate în Hristos și direct răspunzător Lui”. Prin Tomosul patriarhal și sinodal al Patriarhiei de Constantinopol, Bisericii Ortodoxe Române i se recunoaște autocefalia, adică dreptul de a avea conducere proprie și de a se administra pe sine. Întâistătătorului Bisericii îi revine datoria de a pomeni la Sfânta Liturghie pe patriarhul ecumenic și pe ceilalți patriarhi ai Bisericilor Ortodoxe surori. În acest sens patriarhul Daniel afirmă: “Comemorarea și concelebrarea întâistătătorilor Bisericilor autocefale și autonome surori în timpul Sfintei Liturghii euharistice constituie afirmarea cea mai intensă a sinodalității și unității ortodoxe universale. Ea arată că Ortodoxia este, deodată, locală sau națională și ecumenică sau universală.”^[15]

Buletinul de informare *Epikopsis*, publicat de Centrul Ortodox al Patriarhiei Ecumenice de la Chambesy (Geneva), confirmă faptul că Biserica noastră a fost autocefală până în secolul XIV, iar de atunci până în 1885 n-au lipsit numeroase manifestări de autocefalie a Bisericii noastre: “*patriarhul*

Ioachim al IV-lea a recunoscut printr-un Tomos patriarhal, autocefalia Bisericii române, adică, dreptul său nu numai de a se organiza într-un chip autonom – pe care ea îl avusese, de fapt, din secolul al XIV-lea ci și de a exercita propria sa jurisdicție pe un teritoriu dat”.[\[16\]](#)

În concluzie, anul 2025 – când se împlinesc 140 de ani de la acordarea autocefaliei – mai mult ca oricând e nevoie să mărturisim, că Biserica Ortodoxă Română a păstrat neclintită și neștirbită dreapta credință primită de la Mântuitorul și de la Sfinții Apostoli. Biserica Ortodoxă Română a dovedit nu numai capacitatea de a se conduce prin sine însăși ci și de a fi în serviciul Ortodoxiei universale în momentele dificile. Biserica Ortodoxă Română are privilegiul unic de a face misiune și de a da mărturie prin cult, liturghie, muzică, artă, iconografie, comuniunea sfinților, cu condiția ca lăcașul de cult să devină un spațiu de comuniune, iar parohia, un loc social, de educație și ospitalitate.

Pr. Mihai Sacaloș

BIBLIOGRAFIE

“ISTORIA BISERICII ORTODOXE ROMÂNE”. Pr. Prof. Mircea Păcurariu, Editura IBMBOR, vol. 3, București, 1981.

“MITROPOLIA BANATULUI”, Prof. dr. Dan-Ilie Ciobotea, *Autocefalia bisericească: unitate de credință și libertate responsabilă*, nr 1-2, 1985.

“AUTOCEFALIA BISERICII ȘI MĂRTURISIREA DE CREDINȚĂ”, Pr. Drd. Ciprian Dumitrache, *Recunoașterea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române și urmările ei în plan liturgic*, Iași, 2011

“STUDIA UBB THEOL. ORTH. LVI”, Pr. Lect. Dr. Gabriel-Viorel Gârdan, *Unitatea și autocefalia Bisericii în dialogul panortodox presinodal*, 2011.

“AUTOCEFALIA BISERICEASCĂ: UNITATE DE CREDINȚĂ ȘI LIBERTATE DE CONDUCERE”, P.F. Daniel, accesat pe www.basilica.ro, 2025.

“MITROPOLIA BANATULUI”, Prof. Mircea Păcurariu, *Câteva considerații cu privire la proclamarea autocefaliei și la înființarea Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române*, nr. 10-12, 1975.

“TEOLOGIE ȘI VIAȚĂ”, P.F. Daniel, *Aduceți-vă aminte de întăinașii vostri, 110 de ani de la acordarea autocefaliei*, 1995.

[1] Prof. dr. Dan-Ilie Ciobotea, *Autocefalia bisericească: unitate de credință și libertate responsabilă*, în *“Mitropolia Banatului”*, 1985, nr.1-2, p.290.

[2] Pr. Drd. Ciprian Dumitrache, *Recunoașterea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române și urmările ei în plan liturgic*, în *“Autocefalia Bisericii și Mărturisirea de Credință”*, 2011, p. 536.

[3] Pr. Lect. Dr. Gabriel-Viorel Gardan, *Unitatea și autocefalia Bisericii în dialogul panortodox presinodal*, în *Studia UBB Theol. Orth. LVI*, 1, 2011, p. 89.

[4] Pr. Lect. Dr. Gabriel-Viorel Gârdan, *Unitatea și autocefalia Bisericii în dialogul panortodox presinodal*, în *Studia UBB Theol. Orth. LVI*, 1, 2011, p. 95

[5] P.F. Daniel, *Autocefalia bisericească: unitate de credință și libertate de conducere*, p. 1 accesibil în format electronic la adresa http://www.basilica.ro/ro/2010_anul_crezului_si_al_autocefaliei/9 accesat la 10.03.2025

[6] Ibidem, p. 1

[7] P.F. Daniel, *Comori ale Ortodoxiei*, p. 106 – preluat din *Autocefalia Bisericii și Mărturisirea Credinței*, Iași, 2011, p. 537.

[8] P.F. Daniel, *Autocefalia bisericească: unitate de credință și libertate de conducere*, p. 1 accesibil în format electronic la adresa http://www.basilica.ro/ro/2010_anul_crezului_si_al_autocefaliei/9, accesat la 10.03.2025

[9] Vezi Pr. Prof. Mircea Păcurariu, *Câteva considerații cu privire la proclamarea autocefaliei și la înființarea Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române*, în “Mitropolia Banatului”, (1975), nr. 10-12, p.502-503

[10] Pr. Prof. dr. Ioan Vicovan, *Momente și personalități din Moldova în drumul spre autocefalia BOR*, în “Autocefalia Bisericii și Mărturisirea credinței”, Iași 2011, p. 523.

[11] Pr. Prof. Mircea Păcurariu, *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, Editura IBMBOR, vol. 3, București, 1981, p. 130.

[12] Pr. N. Șerbănescu, *Optzeci de ani de la dobândirea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române*, în “Autocefalia Bisericii și Mărturisirea credinței”, Iași 2011, p. 538.

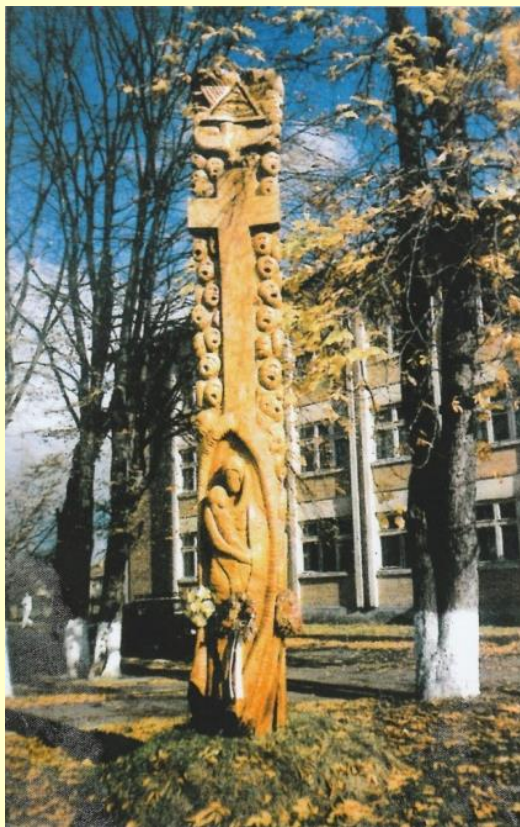
[13] Pr. Prof. dr. Ioan Vicovan, *Momente și personalități din Moldova în drumul spre autocefalia BOR*, în “Autocefalia Bisericii și Mărturisirea credinței”, Iași 2011, p. 524.

[14] *Dezbaterile Senatului, discursul P.S. Melchisedec în ședința de la 3 decembrie 1885*, în “Autocefalia Bisericii și Mărturisirea credinței”, Iași 2011, p. 524.

[15] P.F. Daniel, *Aduceți-vă aminte de înaintașii voștri, 110 de ani de la acordarea autocefaliei*, în “Teologie și Viață”, 1995, nr. 10-12, p. 17.

[16] Pr. prof. dr. Nicolae Dura, *Patriarhia Ecumenică și autocefalia Bisericii noastre de-a lungul secolelor*, în “Autocefalia Bisericii și Mărturisirea credinței”, Iași 2011, p.540.

Un monument inedit în Sighetu Marmăției

Într-adevăr, la Sighetu Marmăției este ridicat un monument unic în întreaga Europă. Acest monument este binecunoscut și apreciat în străinătate și foarte puțin cunoscut în România.

Mai ales în perioada caldă Sighetul este căutat, în special pentru Memorialul victimelor comunismului. Acest loc trezește sentimente cutremurătoare în sufletele vizitatorilor mai ales și pentru faptul că el poartă amprenta chinurilor și morților încă de pe vremea Imperiului Austro – Ungar. Pe vremea acestui imperiu, aici au fost chinuiți groaznic cei ce mărturiseau credința ortodoxă, sau făceau „propagandă ortodoxă”.

Între aceștia, a pătit aici un preot pilduitor, un preot de mare vrednicie, cuviosul părinte Alexie Carpatinul (1914-1918). Acesta avea legături mari și cu localitățile ucrainene și românești, chiar cu mănăstirea Bixad, propovăduind cu curaj ortodoxia. Biserica Ortodoxă din Ucraina l-a canonizat, iar sfintele moaște (aflate în Ucraina) sunt făcătoare de neconținute minuni.

Memorialul victimelor comunismului merită să fie vizitat, mai cu seamă că este continuatorul chinurilor nedrepte, ale ortodocșilor, la început și pe urmă ale greco-catolicilor și ortodocșilor deopotrivă. Mulți sunt tentați să rămână cu convingerea că Memorialul acesta este locul celei mai mari nedreptăți săvârșite de regimul comunist, sau chiar unul din puținele locuri ale nedreptății (căci mai sunt și alte locuri asemănătoare în țară, dar poate nu au aceeași încărcătură emoțională). Într-adevăr, este un loc al mării nedreptăți.

Spre liniștirea noastră, acele nedreptăți au fost curmate; firește, jertfele lor nu pot fi uitate niciodată.

Însă, din pronia dumnezeiască, s-a născut un gând măreț în sufletele unor medici sigheteni, la inițiativa vrednicului de pomenire medic Wirtz Anton, ca în curtea spitalului sighetean să fie ridicat un monument inedit.

În anul 2000 a fost ridicat un monument în memoria copiilor avortați, denumit foarte simbolic „Monumentul celor trei N”, acești trei „N” însemnând: „Nenăscut, Neauzit și Nedorit”.

Monumentul a fost amplasat, din inițiativa acelui mare doctor, în curtea spitalului municipal, între secțiile Pediatrie și Maternitate.

Executantul acestui monument, regretatul sculptor sighetean Ștefan Balaj, a fost felicitat în scris chiar de către fostul Suveran Pontif Ioan Paul al II – lea.

Monumentul, la prima vedere, pare a fi simplu, căci este o sculptură în lemn de stejar, însă concepția și realizarea lui, privesc prin prisma antropologiei creștine au impresionat, iată până și pe fostul Papă. Fiind înalt de 7 metri, având pe mijloc crucea, deasupra acesteia ochiul lui Dumnezeu, la baza crucii o mamă cu un copil în brațe, iar jur – împrejur 70 de capete de copii cu guri deschise, redând strigătul mut.

Acest monument vrea să ne spună mereu, că reprezintă locul, sau mai bine zis locurile unde continuă să se verse sânge curat și nevinovat. Am zis locurile, pentru că, după cum spunea marele duhovnic Arsenie Boca, precum mormântul lui Cain nu se știe unde este, așa și mormintele copiilor avortați nu știm pe unde, prin locuri obscure, necunoscute se mai află.

Monumentul celor trei „N” fiind amplasat în curtea spitalului sighetean, se află aproape de șosea, dorind să ne amintească prin această „splendidă

arhitectură” cuvintele Sfintei Scripturi: „O, voi, care treceți pe cale, priviți și vedeți dacă este vreo durere ca aceea care mă copleșește” (Plâng. Ier. 1,12).

Așadar, merită vizitat și acest loc în Sighetu Marmăției.

Pr. Dr. Nicolae Lauruc

Sfântul Ioan Scărarul – Model spre desăvârșire

Sfântul Ioan Scărarul (†649) este unul dintre cei mai importanți părinți ai monahismului ortodox, cunoscut mai ales pentru lucrarea sa fundamentală, „Scara dumnezeiescului urcuș”. Această carte este o călăuză spirituală pentru monahi și mireni, descriind treptele pe care omul trebuie să le urce pentru a ajunge la unirea cu Dumnezeu.

Biserica Ortodoxă îl prăznuiește la data de 30 martie, dar și în Duminica a IV-a din Postul Mare, ca model de nevoință ascetică și urcuș duhovnicesc.

Aspecte din viața și nevoințele Sfântului Ioan Scărarul

S-a născut în jurul anului 579 și a intrat în monahism la vârsta de 16 ani după cum ne relatează Sinaxarul din Duminica a IV a din Postului Mare: „Acesta, pe când era de 16 ani, fiind chemat de Dumnezeu, s-a adus pe sine jertfă cu totul sfântă, suindu-se în muntele Sinai. Apoi, după 19 ani, a plecat de aici, a luat calea isihiei și s-a așezat la o depărtare de cinci mile de Biserica Mare a muntelui Sinai, într-un loc numit Tolas.”^[1]

A viețuit în Muntele Sinai, mai întâi ca ucenic al unui bătrân îmbunătățit, apoi ca pustnic timp de 40 de ani^[2]. Mai târziu, a devenit egumen al Mănăstirii Sinai, fiind cunoscut pentru înțelepciunea și sfințenia sa.

Tradiția spune că Sfântul Ioan a avut viziuni dumnezeiești, iar rugăciunea lui era atât de puternică încât îngerii îl învățau tainele vieții duhovnicești. Toată viața sa, Sfântul Ioan a trăit-o în nevoie. Mânca foarte puțin, stăpânind poftele trupului și frângând boldul mândriei. Dormea doar atât cât trebuie ca mintea să nu-i afecteze privegherea. Înainte de a se culca, se ruga foarte mult și scria cărți. Aceste ocupații îl fereau de păcatul leneviei.

„Însă întreaga lui viață era o rugăciune neîncetată și o dragoste înflăcărată către Dumnezeu, căci ziua și noaptea și-L închipuia pe El, ca într-o oglindă, întru strălucirea curăției sale, și nu voia sau, mai bine zis, nu putea să se sature.” [3]

Lucrarea sa principală, „Scara dumnezeiescului urcuș”, este împărțită în 30 de trepte, fiecare simbolizând o virtute sau o etapă a desăvârșirii [4].

Cele mai importante sunt: Lepădarea de lume (treptele 1-3); Lupta cu patimile (treptele 4-23); Dobândirea virtuților (treptele 24-29) și Dragostea și unirea cu Dumnezeu (treapta 30). Această carte este o hartă spirituală pentru toți cei care vor să înainteze pe calea sfințeniei.

Învățăturile Sfântului Ioan Scărarul

Sfântul Ioan a lăsat multe învățături duhovnicești, printre care: „Ascultarea este mormântul voii proprii și învierea smereniei.” „Dragostea este mai presus decât toate virtuțile.” „Rugăciunea este convorbirea sufletului cu Dumnezeu.”

Aceste învățături sunt actuale și astăzi, fiind esențiale pentru viața duhovnicească a creștinilor.

Sfântul Ioan este cinstit în mod deosebit în Duminica a IV-a a Postului Mare, deoarece „Scara” este o călăuză pentru pocăință și curățirea sufletului.

„Icoanele îl înfățișează ținând Scara care duce la cer, cu îngeri ajutând sufletele să urce și demoni încercând să le împiedice” [5].

În concluzie, viața și scrierile Sfântului Ioan Scărarul sunt o invitație la luptă duhovnicească. Prin post, rugăciune și smerenie, creștinul poate urca „Scara” și se poate apropia de Dumnezeu. Așa cum ne învață Sfântul Ioan: „Fericit este cel ce, urcând această scară, a ajuns pe culmea dragostei!”

Pr. Iulian Șanta

Bibliografie

Sfântul Ioan Scărarul , Scara, Editura Mănăstirea Sihăstria 2015,

Sfântul Ioan Scărarul, Scara dumnezeiescului urcuș, Ed. Doxologia, Iași, 2012.

Viețile Sfinților, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005.

Viețile Sfinților pe tot anul, Editura Cartea Ortodoxă, Alexandria 2020

Pr. Dumitru Stăniloae, Spiritualitate și comuniune în Ortodoxie, Ed. IBMBOR, București, 2002.

[1] **Viețile Sfinților pe tot anul**, Editura Cartea Ortodoxă, Alexandria 2020, pag. 461.

[2] **Viețile Sfinților, luna martie**, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005, p. 229

[3] **Sfântul Ioan Scărarul** , Scara, Editura Mănăstirea Sihăstria 2015, pag 20-21.

[4] **Sfântul Ioan Scărarul**, Scara dumnezeiescului urcuș, Ed. Doxologia, Iași, 2012.

[5] **Pr. Dumitru Stăniloae**, Spiritualitate și comuniune în Ortodoxie, Editura IBMBOR, București, 2002, p. 184.

Familia în „Pildele lui Solomn”

În cadrul Liturghiei Darurilor Înainte Sfințite este citită aproape în întregime Cartea „Pildele lui Solomon”, fiind, alături de celelalte cărți vechitestamentare (Facerea, Iov) nu doar o chemare la meditație în această perioadă a Postului Mare, dar o dovadă vie a faptului că întregul cult al Bisericii noastre este înrădăcinat în Sfânta Scriptură.

Aș dori să ne oprim puțin asupra ideilor principale ale *Pildelor lui Solomon* legate de familie.

Ultimul capitol revine la una din ideile principale pe care le găsim la începutul cărții. Comportamentul înțeleptului / credinciosului se răsfânge în primul rând asupra celor care îi sunt cei mai apropiați, adică familia. De aceea, de-a lungul acestei cărți găsim răsfirate scurte sfaturi legate de comportamentul în familie: al soților – unul față de celălalt, al copiilor față de părinți, dar și al părinților față de copii.

Ultimul capitol, 31, cu toate că este o laudă a femeii / soției harnice, scoate în evidență niște trăsături pe care ar trebui să le aibă nu doar soția, dar și soțul, caracteristici esențiale pentru o familie în care domnește credința, pacea, liniștea. Așa cum vedem încă din cartea Facerii, soții sunt unul altuia nu doar completare, dar și sprijin, de aceea Solomon arată hărnicia ca o trăsătură care exprimă tocmai acest lucru: „inima bărbatului ei are încredere într-însa; una ca aceasta nu va avea lipsă de bune dobândiri, căci ea lucrează toată viața spre binele bărbatului ei” (31, 11-12). Bineînțeles că este valabilă și reciprocă. Iar pentru a arăta cât de importantă este comunicarea în familie, comunicarea eficientă și constructivă, bazată pe iubire și respect reciproc, Solomon spune: „gura și-o deschide cu grijă și măsură și rânduială-i pune gurii sale” (31, 25). O astfel de familie, în care legătura nu este doar de suprafață, nu depinde de

aspecte secundare (frumusețe, bunuri materiale etc.), pentru că acestea sunt efemere; o familie în care este evidentă o unire reală a sufletelor, este o familie în care domnește și binecuvântarea lui Dumnezeu: „deșartă-i frumusețea femeii, căci femeia înțeleaptă va fi binecuvântată, și ea să laude frica de Domnul” (31, 30).

De multe ori, citind cartea Pildelor, avem impresia că *înțelepciunea* are și sensul de *credință*, de aceea armonia în familie este resimțită ca un dar al lui Dumnezeu, în special în familiile credincioase: „părinții le împart fiilor casă și avere, dar femeia îi este rânduită bărbatului de către Dumnezeu” (19, 14). Oricât de multe bunuri materiale ar pregăti părinții viitorului soț / viitoarei soții, cel mai de preț dar este chiar soțul / soția, iar acest dar vine de la Dumnezeu.

Un număr mai mic de proverbe vorbește despre comportamentul în familie atunci când apar și copiii. Iar una din problemele cele mai mari, în aceste cazuri, este tocmai comunicarea greoaie dintre părinți și copii, din cauza diferențelor de vârstă și de perspectivă: „fiule, ascultă-l pe tatăl tău, cel care ți-a dat naștere, și nu te sfii de maică-ta pentru aceea că a îmbătrânit. Agonisește-ți adevărul și nu vinde înțelepciunea, învățătura și știința. Un tată bun împarte hrană bună (hrană spirituală), iar sufletul său se veselește de fiul înțelept” (23, 22-25). De multe ori această problemă de comunicare dintre părinți și copii este abordată / înțeleasă greșit și vina este aruncată când într-o parte când în cealaltă. Dar Solomon arată foarte clar că, în general, în familiile unde părinții își educă, cresc copiii cu înțelepciune, acolo și copiii primesc educația lor tot cu înțelepciune și nu există conflicte între ei.

Poate că de aceea Solomon face o chemare la înțelegere dar mai ales descoperire reciprocă: „pe copil învață-l după chemarea sa; când va îmbătrâni nu se va abate” (22, 6). Adică îi sfătuiește pe părinți să-și îndrume copiii după aptitudinile / înclinațiile lor, fără să îi oblige în luarea vreunei decizii. Cât de actual este acest sfat, chiar dacă vine de acum aproape 3000 de ani! Mulți spun că părinții se realizează prin copiii lor. Însă, așa cum vedem și în cartea Pildelor,

aceasta este o mentalitate greșită. Copiii doar îi bucură, le aduc cinste părinților. În nici un caz nu trebuie să fie obligați de părinți să facă ceea ce ei ar fi vrut să facă, și poate nu au avut curajul sau șansa să facă. Vedem, din păcate, în ziua de azi mulți părinți care își împing copiii în direcții greșite, fie pentru că nu le cunosc adevărații talanți, fie că, pur și simplu nu le pasă de darurile și aptitudinile copiilor. Astfel de cazuri au mereu aceeași motivație: „O fac pentru binele copilului. Îmi va mulțumi când va fi mare.” Acest „bine al copilului” maschează de multe ori frustrările părinților, dorințele lor neîmplinite. Astfel de copii vor deveni adulți nefericiți iar pe plan profesional vor fi mereu dezinteresați.

Foarte puțin se vorbește, din păcate, în cartea Pildelor despre relațiile între frați. Unul din versetele cele mai importante arată cât de puternică este legătura strânsă dintre frați, sprijinul pe care și-l dau: „un frate ajutat de un frate e ca o cetate înaltă și tare și e tot atât de puternic ca un palat bine temeluit” (18,19). Pentru a arăta importanța acestei învățăături, episcopii care au luat parte la al 5-lea Sinod Ecumenic (553, Constantinopol) dau exemplul acestui verset, spunând că legătura strânsă dintre frați este exemplul cel mai potrivit și pentru sprijinul reciproc al fraților în credință: „nu există o altă modalitate de a descoperi adevărul atunci când se discută despre credință, din moment ce fiecare are nevoie de ajutorul aproapelui său în credință”.

De ce ne oferă Solomon aceste sfaturi și îndemnuri despre viața de familie? Pentru a arăta că nu doar sângele și gradul de rudenie sunt cele care țin o familie unită, dar mai ales înțelepciunea, credința, aduc cu mult mai mult. Prin recitirea acestui mesaj, în special în Post, vedem cât de importantă este mărturisirea deschisă și constantă, dar mai ales trăirea sinceră, neprefăcută, a credinței în familie, pentru a-L aduce pe Dumnezeu în viața noastră, singurul care binecuvântează, întărește și ocrotește legăturile dintre noi. Mai ales în timpul Postului este important să înțelegem, asemenea părinților de la al 5-lea

Sinod Ecumenic că familia este nu doar un model pentru Biserică, dar, ca loc de naștere și transmitere al credinței, familia este pridvorul Bisericii.

Pr. Marius N. Lauruc

Для молодого і старшого покоління про українську мову у богослужіннях

Знаю що не всім буде сподобатись наступна стаття. Старше покоління нашого українського народу призвичаїлось, не так з текстами, як з мелодіями богослужіння. Наше богослужіння повинно здійснюватись на такій мові на якій ми говоримо в щоденному житті. Ми не говоримо на мертвій – кирилиці, але на українській мові. Щоправда, не говоримо правильно на українській мові, але на різних діалектах. Тут бажаю зробити одне уточнення, а саме, що ні брата румуни не говорять правильно на румунській мові, вони так само говорять на різних діалектах, але богослужіння провадиться на літературній румунській мові.

Що є дуже болючим ділом, що багато з слів старослов'янської мови означають одне, а на українській мові – ті самі слова – означають інше. Так, наприклад: „цілува“, „перст“, „поправ“, „упразднив“, „вонями“, на старослов'янській мові означають: „вклонятись“, „земля“, стоптав (подолав)“, „подолав“, „пахощі“. Спогадаймо собі, що пише Св. Ап. Павло коринтянам: «Але, в церкві волю п'ять слів зрозумілих сказати, щоб інших навчити, аніж десять тисяч слів чужою мовою» (1 Кор. 14,19).

Бажаю спогадати пару висловлень з якими зустрічаємось частіше.

I. На Воскресіння Христове

- 1) «...смертю смерть поправ...» не означає що смерть виправив, але «...смертю смерть подолав» (потоптав, на румунській мові „cu moartea pe moarte călcând”).
- 2) «...єлици во Христа хреститися...» означає «...всі що в Христа хрестилися у Христа зодягнулися».
- 3) «Адама воздвих от тлі і упразднив смерть...» означає « Адама з тління підняв і смерть подолав».
- 4) «...Предварившія утро, яже о Марії...» означає «Світання попередивши, ті що були з Марією»
- 5) «Безмірне Твоє благоутробіє адовими узами содержимії зряще...» означає «Безмірне Твоє милосердя бачивши, ті що кайданами пекельними зв'язані, до світла поспішали веселими стопами. Христе...»
- 6) «Богоотец убо Давид пред сінним ковчегом скакаши ...» означає «Богоотець же Давид перед ковчегом, як прообразом, радіючи веселився, ми ж народ Божий, святий, прообразів здійснення бачивши, веселімся у Бозі...».
- 7) «...сокрушил єси вереї вічніи...» означає «...розбив кайдани вічнії, що тримали зв'язаних...».
- 8) «...Прийдіте, вонями помажем тіло живоносное...» означає «...Прийдіть, пахощами помажемо тіло живоносне...». Сектанти насміхаються з нас кажучи „вонями помазуйте Христа ?”.

II. Неділя Томина

«Любопитною десницею жизноподательния Твоя ребра Тома іспита, Христе Боже...» означає «Допитливою десницею до життєдайних Твоїх ребр Тома доторкнувся Христе Боже...».

III. Неділя мироносиць

«Мироносицям женам при гробі представ ангел, вопіяше: мира метрвим суть прилична, Христос же істлінія явися чужд...» означає «Мироносицям жінкам при гробі з'явився ангел і промовив: мир мертвим подобає, Христос же тління не зазнав...».

IV. Неділя розслабленного

З тропаря: «...сотвори державу мишцею Своєю Господь, поправ смертію смерть, первенец мертвих бисть, із чрева адова ізбави нас», означає «...виявив силу Своєю могутністю Господь, перемігши смертю смерть, перший воскрес з мертвих...».

V. Вознесіння Господнє

З кондака: «Єже о нас ісполнив смотреніє і єже на землі соєдинив небнсним...» означає «Сповнивши наше спасіння і з'єднавши земних з небесними...».

VI. Неділя Св. Отців

З тропаря: «Плінил еси ад не іскусился от него....» означає «Полонив Ти пекло, та не спокусився ним...».

VII. Неділя П'ятидесятниці

З кондака: «Єгда снишел єси языки слія, розділяше языки Вишній, єгда же огнення языки роздаяше, в соєдиненіє вся призвав...» означає «Коли Ти, зійшовши, мови змішав, розділив Ти народи, Всевишній. Коли ж вогненні языки роздавав, то покликав всіх до єдності, і однодушно славимо Всесвятого Духа».

VIII. Успіння Богородиці

З кондака: «В молитвах неусипающую Богородицу і в предстательствах неприложное упованіє, гроб і умерщленіє не удержаста...» означає: «В

молитвах невисипущу Богородицю і в заступництві незмінне уповання, гріб і смерть не втримали її...»

З ірмоса: «Побіждаются естетсва устави в Тебі, Діво чистая: дівствуєт бо рождество і живот преобручаєт смерть, по рождестві Діва і по смерті жива....» Означає: «Перемагаються ества закони в Тобі, Діво чиста, дівує бо різдво і життя єднається з смертю, після різдва Діва і після смерті жива...»

IX. Рождество Богородиці

З кондака : «...Неплоди раждаєт Богородицу і Питателницу Жизні нашея....» означає : «...Неплідна народжує Богородицю і Матір Життя нашого...»

X. Воздвиження Чесного Хреста

З кондака : «Вознесийся на крест волею, тезоіменитому Твоєму новому жительству щедроти Твоя даруй...» означає: «Вознісся на Хрест волею, Христе Боже, даруй щедроти Твої новому людові Твоєму...».

XI. Великомученика Дмитрія

З кондака: «Кровей твоїх струями, Димитріє, Церков Бог обагри...» означає: « Струмками твоєї крові, Димитрію, Церкву Бог окропив...»

XII. Введення в храм Богородиці

З кондака: «Пречистий храм Спасов, многоцінний чертог і Діва священное сокровище слави Божія...» означає: «Пречистий храм Спасів, дорогоцінний чертог і Діва священна Скарбниця Божої слави...»

XIII. Неділя сиропусна

З молитви Св. Єфрема Сірина: «...дух праздності, унинія, любоначалія і празднословія не даждь ми», означає «...дух лінивства, безнадійності, владолюбія і пустослів'я не дай мені ...»

«Дух же ціломудрія, смиренномудрія, терпіння і любови...» означає: «Духа чистоти, смиренности, терпеливості і любови»

XIV. Неділя перша Вел. Посту

З кондака: «Неописанное слово Отчеє із Тебе Богородице, описася воплощаєм, і оскверншійся образ в древнее вообразив, божественною добротою сміси, но ісповідающе спасеніє ділом і словом сіє воображаєм», означає: «Неописанне Слово Отчеє від Тебе, Богородице, Тіло прийнявши, стало описаним, і вдавнині осквернений образ, відтворивши, з Божественною добротою сполучило. Тільки визнаючи спасіння, в ділах і словах ми це виявляємо».

XV. Неділя третя Вел. Посту

З кондака: «...пламенное оружје...» означає «...вогняна зброя...»

XVI. Нед 5—а Вел. Посту

З тропаря Марії Єгипетської: «...учила єси презирати убо плоть, прихрдит бо, преліжати же о душі, вещи безсмертній...» означає : «...ділом научила не про тіло дбати, бо воно тимчасове, а про душу, єство безсмертне...».

Про цю справу можна-б одну цілу книгу написати. Що скажемо про Канон покаянний Св. Андрея Критського, скільки слів розуміємо з нього? Я сам, який маю приблизно пів століття в служінню не розумію ні половина з слів цього тексту.

Не співаємо правильно ні Херувимську пісню і кінчаємо: «отложім печаль», а на старослов'янській мові треба: «отложім попеченіє», бо «печаль» означає «недуга» (по румунськи чуємо як кажуть: „toată grija cea lumească de la noi să o lepădăm”). Не є правильніше сказати: «відкиньмо всю турботу...».

Не розуміючи добре старослов'янську мову, старше покоління спотворює багато слів. На Різдво Христове, замість: «Христос раждається срящіте» кажуть: «срящайте» (на укр мові: „зустрічайте”). І багато інших прикладів.

Повністю не перейдемо на українську мову скоро, але треба розуміти що співаємо і треба пояснювати нашому молодому поколінню.

Прот. Микола Лаурук

DIN VIAȚA VICARIATULUI

З ЖИТТЯ ВИКАРІАТУ

„Istoria văzută prin ochii bunicilor”

Vicariatul Ortodox Ucrainean, în parteneriat cu Asociația Dobrotoliubie îi invită pe elevii claselor III-XII, de etnie ucraineană, la un concurs inedit “Istoria văzută prin ochii bunicilor”.

Cu siguranță ai ascultat poveștile spuse de bunici, despre evenimente din viața lor, dar și despre modul în care au trecut prin importante momente istorice, de la Al Doilea Război Mondial și până astăzi. Te invităm la acest concurs, să ne împărtășești astfel de momente importante din comunitățile ucrainene din România. Poți alcătui un eseu pe baza discuțiilor avute fie cu bunicii, fie cu vârstnicii din localitățile cu etnici ucraineni. Poți

prezenta fie momente importante din istoria țării reflectate în comunitatea locală, fie momente importante din istoria parohiei din care faci parte (de exemplu construirea / restaurarea bisericii) fie momente importante pentru comunitatea ucraineană locală.

Câștigătorii concursului vor fi răsplătiți cu premii în bani, iar toate eseurile vor fi publicate atât în format electronic, cât și într-un volum care va rămâne un reper în studierea istoriei comunităților ucrainene din România.

REGULAMENT

Concursul se adresează elevilor (clasele III-XII) din localitățile cu populație de etnie ucraineană de pe teritoriul României.

Concursul se va desfășura în perioada: 1 februarie – 1 mai 2025, în regim online, lucrările urmând a fi trimise până cel târziu 30 aprilie.

Eseurile vor fi trimise (la adresa de email: vicariatulortodoxucrainean@yahoo.com) în format MS Word, caractere Times New Roman 14, și vor avea minim 600 de cuvinte și maxim 1200, pot fi redactate în limba română sau ucraineană.

Pentru întocmirea eseurilor elevii vor folosi exclusiv informații obținute de la bunici sau de la bătrânii din localitate, legate de istoria localităților respective și / sau istoria locașurilor de cult din localitățile respective și / sau modul în care au fost trăite principalele evenimente istorice în localitățile respective (de exemplu: Al Doilea Război Mondial, perioada comunistă, Revoluția din 1989 etc.)

Vor fi punctate: originalitatea; corectitudinea istorică a datelor; corectitudinea gramaticală.

Vor fi acordate: Premiul I, Premiul II și Premiul III. Acestea vor fi răsplătite în bani.

Toate eseurilor vor fi publicate în Revista *Binevestitorul*, în format electronic, precum și în format fizic.

Comisia de corectare este alcătuită din: profesori și preoți din cadrul celor două Protopopiate ale Vicariatului Ortodox Ucrainean.

Al patrulea curs al Centrului de Studiu Biblic Ortodox

La Centrul de Studiu Biblic Ortodox al Protopopiatului Ortodox Ucrainean din Lugoj, a avut loc sâmbătă, 01.02.2025, cel de-al patrulea curs de studiu al Sfintei Scripturi.

În prima parte a cursului au fost dezbătute capitolele 6 și 7 din Evanghelia după Matei.

În această primă parte am putut înțelege mult mai bine de ce judecarea aproapelui este oprită de către Mântuitorul și cât de mult bine îmi pot face dacă hotărâsc să nu judec, ci să fac eu mai întâi ceea ce vreau să-mi facă ceilalți. Au mai fost dezbătute versetele care vorbesc despre prorocii mincinosi și adevărații ucenici ai Domnului, despre credința sinceră care poate face mari minuni și altele.

În a doua parte a cursului biblic, după o pauză muzicală, ceai și ceva dulce, a fost explicată slujba Proskomidiei, în special symbolismul ei. Este slujba la care nu participă credincioșii. Astfel că la acest curs toți participanții au avut șansa să vadă cum se săvârșește ritualul Proskomidiei, fiecare gest în parte cu symbolismul lui.

De asemenea, voluntarii Centrului doresc să mulțumească tuturor pentru alimentele aduse, care, luna aceasta, vor fi dăruite familiilor nevoiașe.

Dumnezeu să răsplătească tuturor dragostea și dărnicia în numele lui Hristos!

Următoarea întâlnire va avea loc sâmbătă, 01 martie 2025.

Cursul Biblic din data de 01.02.2025, poate fi vizionat pe pagina de YouTube a centrului:

<https://www.youtube.com/@CentrudeStidiuBiblicOrtodox>

Ierom. Nicolae Danco

Din activitatea Vicariatului Ortodox Ucrainean în anul 2024

de

Vă prezentăm, pe scurt, câteva din principalele activități ale Vicariatului în anul 2024:

Continuarea tradiției principalelor concerte corale: **Concertul de pricesne închinat Patimilor Domnului** (ediția a VIII-a), **Concertul de colinde** organizat de Protopopiatul Lugoj, **Concertul de colinde** organizat de Protopopiatul Sighetu Marmăției (ediția a XIII-a).

Organizarea Simpozionului „**Urmele sfinților ucraineni în România**”, cu prilejul comemorării a 110 ani de la procesul din Sighet, în urma căruia Sf. Alexie Kabaliuk a fost condamnat, alături de un grup de ucenici, la închisoare de către autoritățile austro-ungare, precum și a comemorării a 230 de ani de la trecerea în veșnicie Sf. Paisie de la Neamț, ocrotitorul Vicariatului Ortodox Ucrainean.

Creșterea numărului de activități catehetice, destinate atât tinerilor cât și adulților din parohiile Vicariatului. Menționăm proiectele catehetice cu caracter permanent: **Școala Duminicală**, din cadrul Parohiei Sighetu Marmăției și **Centrul de studiu biblic ortodox Sfântul Ioan Gură de Aur** din Lugoj. De asemenea, a crescut semnificativ numărul preoților invitați să se implice activ în cadrul programelor școlare „Săptămâna verde” și „Săptămâna altfel”, crescând, astfel, numărul proiectelor și activităților desfășurate de către școli și licee în parteneriat cu parohiile Vicariatului. Tot în cadrul proiectelor catehetice menționăm: **„Tabăra ortodoxă bucuriei”**, ediția a treia, organizată la mănăstirea Pereu, în colaborare cu parohii din cadrul Mitropoliei Banatului, precum și **„Tabăra ortodoxă a bucuriei pentru adulți”**, prima ediție.

În anul 2024, în vederea realizării proiectelor desfășurate, Vicariatul Ortodox Ucrainean a încheiat parteneriate de colaborare cu următoarele instituții: **Memorialul Victimelor Comunismului și a Rezistenței anticomuniste** din Sighetu Marmăției, **Liceul Pedagogic „Taras Șevcenko”** din Sighetu Marmăției, **Liceul Tehnologic Forestier** Sighetu Marmăției (unde studiază un număr mare de elevi ucraineni) și postul local de televiziune TV Sighet. De asemenea, au fost organizate evenimente în colaborare cu **Asociația Ruscovan** (Cluj Napoca), **Asociația pentru Educație și Cultură „Lesia Ukrainca”** (Sighetu Marmăției), **Asociația Dobrotoliubie** (Sighetu Marmăției) și **Ambasada Ucrainei în România**.

Pe plan editorial, cea mai importantă realizare a reprezentat-o tipărirea cărții de cult **„Rânduiala înmormântării”**, pentru prima dată publicată de către Vicariat. Este o apariție editorială extrem de importantă în vederea uniformizării folosirii limbii ucrainene în parohiile Vicariatului. Editarea textelor Sfințelor Liturghii în limba ucraineană, a Vecerniei, a Utreniei (realizate în anii anteriori), vor contribui în mod semnificativ atât la o mai bună înțelegere a sfințelor slujbe de către credincioși, cât și la conservarea identității etnice a ucrainenilor din România.

Pe plan socio-filantropic menționăm principalele acțiuni care au vizat sprijinirea sinistraților din județul Galați, a refugiaților ucraineni, precum și a familiilor care au o situație materială precară, indiferent de identitatea lor etnică sau apartenența confesională. Ambele Protopopiate ale Vicariatului au venit în ajutorul sinistraților din județul Galați. Ajutorul financiar, în cuantum de 59.837 de lei, a fost trimis către Arhiepiscopia Dunării de Jos. În cadrul „Colectei de Crăciun pentru nevoiașii parohiilor” și cu ocazia altor colecte, ajutorul oferit de către parohiile și mănăstirile Vicariatului s-a ridicat la suma de 48.338 lei. Asociația Dobrotoliubie a oferit sprijin unor familii defavorizate, precum și unor refugiați ucraineni, în cuantum de 9800 de lei. Centrul de Studiu biblic din Lugoj, prin voluntarii săi, a oferit sprijin unor familii defavorizate, în cuantum de 35000 de lei. Tot în cadrul activității socio-filantropice trebuie menționată și binecuvântarea *Așezământului social cultural Sfântul Paisie Velicicovski*, din cadrul Parohiei Sighetu Marmăției. Ajutorul umanitar oferit de către Vicariat pe parcursul anului 2024 însumează **152.975 de lei**.

La nivelul Vicariatului s-a efectuat și o colectă pentru sprijinirea lucrărilor de la Catedrala Națională, în cadrul căreia a fost strânsă suma de 30.640 de lei.

Cu toate că Vicariatul Ortodox Ucrainean este o unitate bisericească de dimensiuni reduse, activitatea pe care o desfășoară este o mărturie vie a sufletului mare a credincioșilor ucraineni. Dumnezeu să primească jertfa preoților și credincioșilor noștri.

Pr. Consilier Marius N. Lauruc

Acte de caritate ale Centrului de Studiu Biblic Ortodox

Cu ajutorul lui Dumnezeu și cu sprijinul creștinilor iubitori de Hristos și milostivi față de semenii lor, Centrul de Studiu Biblic Ortodox „Sf. Ioan Gură de Aur”, al Protopopiatului Ortodox Ucrainean din Lugoj, a reușit și în luna februarie să dăruiască pachete cu alimente la 40 de familii cu posibilități financiare reduse, din Lugoj și din împrejurimi.

Dorim să arătăm împreună, voluntari și creștini, că Hristos ne unește în a face binele. Împreună reușim să schimbăm lumea în bine, prin aceste mici daruri pe care le dăruim din suflet celor

de lângă noi.

Bucuria oamenilor cărora le trecem pragul, merită orice efort în Numele lui Hristos.

Cei care doriți să aduceți bucurie unei familii nevoiașе, o puteți face la Centrul de Studiu Biblic Ortodox, str. Memorandumului, nr. 4 din Lugoj, sâmbătă, 1 martie 2025, între orele 16-19. Puteți aduce alimente pentru pachetele care vor fi oferite în luna Martie.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Ierom. Nicolae Danco,

Coordonatorul Centrului de Studiu Biblic Ortodox „Sf. Ioan Gură de Aur”

Pomenirea victimelor războiului din Ucraina / Панахида за жертвами війни

Marti, 18 februarie 2025, la Biserica Ortodoxă Ucraineană “Înălțarea Sfintei Cruci” din Sighetu Marmăției, a avut loc o slujbă de pomenire pentru victimele războiului din Ucraina (soldați și civili). Pănihida a fost săvârșită, la aproape trei de ani la începutul invaziei Rusiei în țara vecină, de către preoții Protopopiatului Ortodox Ucrainean Sighetu Marmăției. La sfârșitul slujbei de pomenire, Părintele Vicar Nicolae Lauruc și Părintele Protopop Petru Rahovan au citit, în limba ucraineană și în limba română, rugăciuni pentru pace în Ucraina.

La slujba de pomenire au participat profesori și elevi de la Liceul Pedagogic “Taras Șevcenko”.

Încă din primele zile ale războiului, Vicariatul, prin implicarea și jertfelnicia preoților și voluntarilor, a venit în sprijinul refugiaților și a organizat colecte de ajutoare umanitare care au ajuns în cele mai fierbinți puncte din Ucraina, inclusiv pe linia frontului. În acest demers au fost implicați profesori și elevi de la Liceul Ucrainean din Sighetu Marmăției care ajutau, după terminarea orelor de curs, la pregătirea transporturilor umanitare trimise în Ucraina.

În perioada 17-24 februarie, în colaborare cu Ambasada Ucrainei în România, în bisericile Vicariatului vor fi săvârșite slujbe de pomenire pentru victimele acestui război.

pr. Cons. Marius N. Lauruc

Панахида за жертвами війни

У вівторок, 18 лютого 2025 року, в Українській Православній Церкві «Воздвиження Чесного Хреста» міста Сігету, відбулася панахида за жертвами війни в Україні (військовими та мирними жителями). Панахиду звершили священики Української Православної Церкви в Румунії Сігету-Мармаціей. Наприкінці панахиди отець Вікарій Микола Лаурук та отець Протоієрей Петро Рагован прочитали українською та румунською мовами молитви за мир в Україні.

На панахиді були присутні викладачі та учні Педагогічного Ліцею імені Тараса Шевченка.

З перших днів війни Вікаріат, залученістю та жертвенністю священиків і волонтерів, прийшов на допомогу біженцям та організував збори гуманітарної допомоги, яка надходила до найгарячіших точок України, включно з передовою. До цієї роботи були залучені вчителі та учні Українського Ліцею з Сігету Мармаціей, які після уроків допомагали готувати гуманітарні транспорти, відправлені в Україну.

З 17 по 24 лютого у співдружності з Посольством України в Румунії у церквах Вікаріату відбудуться панахиди за жертвами цієї війни.

от. Радник Маріус М. Лаурук

“ȘCOALA ALTFEL” la Muzeul Parohial

În cadrul programului național “Școala Altfel”, elevii Liceului Pedagogic “Taras Șevcenko” din Sighetu Marmației au vizitat Muzeul Parohiei Ortodoxe Ucrainene Sighet. Pe parcursul mai multor zile elevi din clasele X- XII au avut ocazia să afle informații noi

despre istoria ucrainenilor din România. În Muzeu sunt expuse: cărți de cult vechi (majoritatea tipărite la Lavra Pecerska și Lvov), vechiul iconostas al bisericii din Sighet (pictat de către Kadar Geza, la începutul secolului XX), obiecte de cult folosite în alte biserici ucrainene din Maramureș, precum și obiecte de artă populară ucraineană. De asemenea, elevii au avut ocazia să vadă și actul de învinuire întocmit de către Statul austro-ungar în procesul împotriva Sf. Alexie Kabaliuk, precum și o Psaltire pe care sfântul a dăruit-o unei familii dintr-un sat din împrejurimile Sighetului. Într-o perioadă în care Ortodoxia era interzisă, Sf. Alexie a vizitat credincioși ortodocși din stânga Tisei (de la Remeți până la Valea Vișeului), săvârșind slujbe la casele oamenilor (în special Taina Botezului). În curtea parohiei, de unde se vede fosta închisoare sigheteană, în care a pățimit Sf. Alexie (actualmente Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței Anticomuniste), este amplasată o icoană mozaic a sfântului, pentru a reaminti tuturor celor care trec pragul Muzeului Parohial despre bogata moștenire spirituală a ucrainenilor din România.

pr. Marius N. Lauruc

Ziua Limbii Materne la ȘCOALA DUMINICALĂ a Parohiei Sighet

În fiecare an, pe data de 21 februarie, este sărbătorită Ziua Internațională a Limbii Materne.

Majoritatea elevilor Școlii Duminicale din cadrul Parohiei Ortodoxe Ucrainene Sighetu Marmăției au marcat această sărbătoare duminică, 23 februarie. În cadrul unui curs special, la care au participat cele două grupe de cursanți (începători și avansați), elevii au avut ocazia să rezolve exerciții, lucrând în grupuri, pe

baza cunoștințelor dobândite până acum. Grupa începătorilor a reușit, până acum, să își însușească aproape tot alfabetul limbii ucrainene, în timp ce grupa celor avansați a parcurs, pe baza unor auxiliare în limba ucraineană, texte despre momente importante din Vechiul și Noul Testament.

După sărbătorirea Zilei Limbii Materne prin “muncă”, elevii au fost răsplătiți cu un binemeritat desert.

Pentru elevii Școlii Duminicale, împletirea cursurilor de limba ucraineană cu studiul biblic va completa cunoștințele dobândite la ora de religie și îi va încuraja să își perfecționeze cunoștințele de limba ucraineană dobândite în familie, ori, pentru cei care nu o cunosc, să pună bazele învățării limbii ucrainene.

Mulțumim elevilor pentru efortul depus până acum și familiilor acestora pentru susținerea proiectului nostru inedit.

Pr. Marius N. Lauruc

„Provocările contemporane în viața familiei și a tinerilor creștini”

Cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, în perioada 21.02-24.02.2025, părintele ieromonah Nicolae Danco, duhovnic al Mănăstirii Ucrainene Pereu din cadrul Protopopiatului Ortodox Ucrainean Lugoj, alături de alți slujitori și teologi din România (Protos. Filotei Gherman, Protos. Ciprian Miclea, Pr. Cristian Rujoni, teolog Nicolescu Alin și

teologul Adrian Rotariu) s-au aflat în mijlocul credincioșilor români și ucraineni din Parohia Ortodoxă Română „Sf. Mc. Policarp”, Aranda de Duero, din cadrul Episcopiei Ortodoxe Române a Spaniei și Portugaliei, păstorită de preotul Markus Michael Muller. Pe lângă participarea la hramul acestei parohii, părintele Nicolae a susținut o conferință ca psihoterapeut EFT (o terapie centrată pe emoții de cuplu și familie), pentru ca enoriașii să conștientizeze problemele care pot apărea în relația de cuplu și familie, dacă anumite traume emoționale, nevoi neîmplinite sau frustrări interioare nu sunt rezolvate la timp cu ajutorul unui specialist, duhovnic sau psihoterapeut (psiholog).

Conferința a fost susținută sâmbătă 22.02.2025 cu tema „Provocările contemporane în viața familiei și a tinerilor creștini”. În cadrul acestei conferințe, părintele psihoterapeut Nicolae Danco a încercat să-i determine pe ascultători să înțeleagă că provocarea principală care ne distruge relația este timpul folosit de multe ori nu pentru a conecta relația, ci din contră, pentru a deconecta relația. Adică, mulți dintre noi apelăm la tehnologie, socializare virtuală crezând că ne relaxăm, dar de fapt ne fură timpul pe care l-am putea investi într-o relație sănătoasă. Faptul că nu reușești sau de multe ori nu vrei să socializezi real cu persoanele de lângă tine, în timp poate duce la distrugerea relației. Dacă nu rezervi timp din timpul tău, pentru a-ți exprima sentimentele de bucurie și împlinire față de persoanele apropiate, dacă nu reușești să-ți exprimi verbal emoțiile tale pozitive pe care le trăiești alături de soția și de copiii tăi, zi de zi, din lipsa timpului, vei ajunge după o perioadă mai scurtă sau mai lungă să constăți că ești străin în propria ta familie, ești înconjurat de oameni, dar de fapt ești singur. Aceasta înseamnă că deconectarea emoțională a evoluat în relația ta cu persoanele apropiate, pentru că nu ai reușit să investești timp din timpul tău pentru persoanele dragi. Neinvestind timp, petrecut într-un mod frumos alături de cei dragi, cei de lângă tine îți vor cere acest drept apelând la tot felul de comportamente negative. Cel mai mult vor apela la reproș, ca de exemplu: „nu ești implicat în relație”, „m-am săturat să fac totul de unul/una singur(ă)”, „ti-am spus să pui obiectul acela la locul lui, dar vorbesc singur(ă)”,

„tot timpul îți repet să faci, dar nu te interesează”, exemple de reproș mediu, dar se poate ajunge la reproș cu continut jignitor, umilitor, josnic de multe ori, și toate acestea pentru că celălalt se simte părăsit, abandonat și nu te mai simte ca o persoană de siguranță. Și persoana în cauză poate simți multe din emoțiile descrise mai sus, dar poate este retrasă și nu reușește să și le exprime. De aceea este foarte important timpul pe care ar trebui să îl investim în relație pentru dialog, pentru a ne exprima într-un mod frumos ce ne macină pe interior. Doar așa ne putea elibera de presiunea negativă acumulată, care la un moment dat provoacă ceartă de la un lucru de nimic. De la un lucru de nimic pornește o ceartă de ore întregi, în care se amintesc ca reproș evenimente și greșeli de acum cinci luni, de acum un an, de acum trei ani etc. Asta demonstrează că sufletele noastre au fost rănite de nepăsarea și indiferența celuilalt, repetitiv în relație, de multe ori fără ca celălalt să fie conștient, pentru că nu a avut timp/nu a îndrăznit să stea de vorbă într-un mod vulnerabil cu persoanele apropiate. De aceea se întâmplă să constați cu multă durere, după o perioadă de timp, că ești străin față de persoanele apropiate, și ești surprins de manifestările lor comportamentale negative. Aici ajungem, în cele mai multe cazuri, pentru că nu ne acordăm timp să stăm de vorbă într-un mod vulnerabil cu soțul/soția, cu proprii copii. Ajungând și tu în acest punct le vei cere atenție într-un mod agresiv verbal și comportamental, fără să îți dai seama că de fapt îi rănești. Din acest punct intervine circularitatea, și anume, începem să ne învârtim în „roata hamsterului” fără să mai ajungem unii la alții. Începem să ne cerem drepturile, normale într-o relație: „merit să fiu iubit(ă)”, „merit atenția ta”, „vreau să știu că nu mă vei părăsi când îmi va fi greu”, „vreau să știu că apreciezi ceea ce fac pentru tine”, „vreau să știu că sunt important(ă) pentru tine”, într-un mod agresiv, pentru că durerea indiferenței tale de-a lungul timpului m-a rănit repetitiv. Când ajungem în acest punct, foarte greu se mai poate regla relația prin propriile puteri, pentru că am început „războiul” în care fiecare ne cerem drepturile, și ne apărăm cum știm fiecare, când celălalt prin vorbele pe care le exprimă ca reproș, jignire, umilire, ne rănește din nou și din

nou. În acest caz este nevoie de un specialist, psihoterapeut, preot, psiholog, o persoană apropiată, obiectivă, care poate să recunoască această circularitate și să le poată explica persoanelor în cauză stadiul relației în care au ajuns și care sunt etapele și atitudinile necesare pentru a reveni la o relație sănătoasă. Cea mai mare problemă apare atunci când nu recunoști că ai o problemă în relația ta, încerci să maschezi, și nu ceri ajutor din cauza rușinii, „ce vor zice ceilalți că am ajuns aici”. Fără ajutor la timpul potrivit, se ajunge în cele mai multe cazuri la divorț, se ajunge la etapa în care copii nu mai simt nevoia să te viziteze, să te contacteze. În astfel de cazuri ajungi să fi trist, lumea să nu mai aibă niciun sens, ajungi să nu te mai poți bucura de nimic și de nimeni, anxios și desigur depresiv. Toate aceste informații nu sunt pentru a ne duce spre o stare de pesimism, ci din contră să ne facă mai conștienți de importanța relației, pentru ca viața noastră să fie una fericită, și să ne facă responsabili și conștienți că atunci când văd că nu am resursele necesare pentru a repara, să caut ajutorul unui specialist.

Ierom. Nicolae Danco

Părintele Vicar – cetățean de onoare al Sighetului

În cadrul ședinței de Consiliu local din data de 27 februarie 2025, părintelui Vicar Nicolae Lauruc i-a fost acordată distincția de cetățean de onoare al Municipiului Sighetu Marmăției de către Dl Primar Vasile Moldovan, în numele Primăriei și a Consiliului Local Sighetu Marmăției. La ceremonie au participat consilieri și credincioși ai Parohiei Ortodoxe Ucrainene Sighetu Marmăției. Cu aceeași ocazie, titlul de cetățean de onoare i-a fost conferit și

Părintelui Protopop Onor. Vasile Aurel Pop. Cei doi preacucernici părinți au pus bazele unei frumoase colaborări între Vicariatul Ortodox Ucrainean și Protopopiatul Ortodox Român Sighetu Marmăției.

Pr. Vicar Nicolae Lauruc – itinerar biografic

Educația și activitatea profesională

S-a născut în municipiul Sighetu Marmăției. Între anii 1968-1972, urmează cursurile Liceului Teoretic Dragoș Vodă. Între 1975-1979 urmează cursurile Institutului Teologic Universitar din Sibiu. Între 1996-1999 urmează cursurile doctorale ale Facultății de Teologie Ortodoxă din Prešov, Slovacia.

Activitatea profesională a început-o la Seminarul Ortodox din Caransebeș, unde, între anii 1979-1980 a ocupat funcțiile de secretar și profesor.

În anul 1980 a fost hirotonit preot în catedrala mitropolitană din Cluj – Napoca, fiind numit, apoi, preot paroh al parohiei ortodoxe ucrainene „Pogorârea Sfântului Duh”, Poienile de sub Munte, unde a slujit până în anul 1990.

Din anul 1990 până în prezent slujește ca preot paroh la Parohia Ortodoxă Ucraineană „Înălțarea Sfintei Cruci”, Sighetu Marmăției.

Între anii 2008- 2009 a ocupat postul de Lector de Retorică în cadrul Universității Vasile Goldiș, Arad, filiala Baia Mare.

Din 1990 și până în 2021 a ocupat funcția de Consilier în cadrul Vicariatului Ortodox Ucrainean din România.

În anul 2021 a fost numit, de către Preafericitul Părinte Patriarh Daniel în funcția de Vicar Eparhial Administrativ al Vicariatului Ortodox Ucrainean din România.

Realizări deosebite

În timpul păstoririi sale a fost construită biserica Pogorârea Sfântului Duh, Poienile de sub Munte I (1981-1988), Rin jertfa credincioșilor, cu sprijinul material al unor importante mănăstiri din România, în ciuda încercărilor de

intimidare venite din partea Securității. De asemenea , a fost restaurată biserica de lemn „Înălțarea Domnului”, monument istoric, Poienile de sub Munte (1987).

Organizarea de strângeri de fonduri în vederea susținerii mănăstirilor (Miclăușeni – Iași, Salva – Bistrița Năsăud, Turda – Cluj, Moșeni – Maramureș, Rona de Sus – Maramureș) și a parohiilor (Câmpulung la Tisa, Bocicoiu Mare, Poienile de sub Munte III etc.) care aveau nevoie de sprijin material.

Organizarea Simpozionului internațional „Sfântul Alexie Carpatinul”, la Sighetu Marmăției (2018).

Organizarea Simpozionului „Sfântul Paisie Velicikovschi”, Mănăstirea Neamț, 2022.

Organizarea de festivaluri de pricesne și cântări bisericești la nivelul Vicariatului.

Organizarea de concursuri biblice cu participarea tinerilor parohiei Sighet, a elevilor de la Liceul Pedagogic „Taras Șevcenko” din Sighetu Marmăției, precum și concursuri destinate tinerilor din cele două Protopopiate ale Vicariatului (Sighetu Marmăției și Lugoj).

Reparații capitale și pictarea bisericii Înălțarea Sfintei Cruci, Sighetu Marmăției (resfințită în 1997).

Reparații capitale la casa parohială, Sighet.

Amenajarea și deschiderea Muzeului parohial (2015 – inaugurat de către Î.P.S. Andrei Andreicuț).

Construirea bisericuței – capelă (în cinstea eroilor români și ucraineni) din incinta cimitirului parohial (târnosită în 2015 de către Î.P.S. Andrei Andreicuț).

Editarea revistei Vicariatului, Blahovysnyk / Binevestitorul.

Coordonarea campaniei de ajutorare a refugiaților ucraineni, la nivelul Vicariatului Ortodox Ucrainean.

Amenajarea Așezământului social – cultural Sfântul Paisie Velicikovski (Sighetu Marmăției).

Publicații

Cărți

„Învățăături la Apocalipsă”, Editura Jurnalul de Sighet, Sighet, 1996 – în limba română

„Ecleziologia în Apocalipsă și epistolele sobornicești ale Sf. Ioan Teologul”, Prešov, 1999 – în limba rusă

„Șase cuvinte tainice din Sfânta Scriptură”, Sighetu Marmăției, 2017 – în limba română

„Să învie Dumnezeu”, Sighetu Marmăției, 2020, în limba română

„Sfântul Paisie Velicicovschi – Învățăături și acatiste”, Sighetu Marmăției, 2020, în limba ucraineană

„Expuneri, articole, predici”, Ed. RCR Editorial, București, 2020, în limba ucraineană

„Din comorile Credinței Ortodoxe”, Sighetu Marmăției, 2020 în limba ucraineană

„Articole și studii duhovnicești”, Sighetu Marmăției, 2021, cu binecuvântarea și un Cuvânt înainte Î.P.S. Andrei Andreicuț, în limba română

Articole și studii

De-a lungul timpului, a publicat sute de studii și articole teologice.

În reviste: Altarul Banatului (Timișoara), Candela (Suceava), Candela (Cernăuți), Ortodoxia Maramureșeană (Baia Mare), Lumină lină (S.U.A.), Lumea credinței (București).

În ziare: Jurnalul de Sighet, Telegraful român, Gazeta de Maramureș, Graiul Maramureșului, Informația zilei, Vilne slovo, Curierul ucrainean, The Herald (Canada), Nove Jytia (Slovacia), Sribna Zemlya (Ucraina) etc.

Din anul 1990 până în prezent a depus un efort uriaș pentru a edita cărți de rugăciune și cărți de cult pentru credincioșii Vicariatului Ortodox Ucrainean din România. Acestea sunt publicațiile care au cel mai mare impact asupra cultului și, indirect, asupra conservării identității etnice a ucrainenilor din România. Până în anul 1990, în cult, era folosită limba slavonă bisericească, pe care credincioșii nu o înțelegeau. Drept urmare a editat și tipărit următoarele cărți de cult în limba ucraineană: Molytovnyk dlia ditei / Carte de rugăciuni pentru copii (1990), Molytovnyk / Carte de rugăciuni (2004, 2011, 2014, 2017, 2023); Psaltyr / Psaltirea (1999); Pysennyk / Cântări bisericești (2000); Slujebnyk, Vecernia și Utrenia (2012, 2013, 2018), Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur (2012); Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur și a Sf. Vasile cel Mare (2017), Rânduiala înmormântării (2024). Toate aceste cărți rămân moștenirea sa cea mai de preț pentru ucrainenii din România.

Distincții

Printre cele mai importante distincții primite de-a lungul timpului, menționăm următoarele :

Ordinul „Crucea Transilvană” a Mitropoliei Clujului, Maramureșului și Sălajului (2015), din partea Î.P.S. Andrei Andreicuț

Ordinul Mitropolitan „Sfântul Dimitrie cel Nou”, Ocrotitorul Bucureștilor (2024), din partea P.F. Patriarh Daniel

Ordinul „Crucea Justinian Arhiepiscopul” (2024), din partea P.S. Iustin

Titlul de „Cetățean de onoare” al comunei Poienile de sub Munte (2007)

Un nou curs la Centrul de Studiu Biblic Ortodox din Lugoj

Sâmbătă, 1 martie 2025, la Centrul de Studiu Biblic Ortodox „Sf. Ioan Gură de Aur”, al Protopopiatului Ortodox Ucrainean Lugoj, de pe strada Memorandumului, nr. 4, din Lugoj, s-a ținut cursul de cercetare biblica.

În prima parte a acestui curs au fost dezbătute capitolele 9 și 10 din Evanghelia către Matei.

Aici am aflat ce înseamnă prietenia adevărată, prin exemplul celor 4 bărbați care își duc prietenul slăbănog în fața lui Hristos cu nădejdea că va fi vindecat. Hristos, văzând dragostea și credința lor, îl vindecă pe bolnav.

De asemenea, am putut înțelege cât de mult poate credința adevărată în puterea lui Dumnezeu, prin exemplul minunilor săvârșite de Mântuitorul nostru Iisus Hristos relatate în capitolul 10 (învierea fiicei lui Iair, cei doi orbi, vindecarea femeii bolnave).

Tot în această parte a cursului, am putut vedea, în capitolul 10, cât de importantă este mărturisirea lui Hristos în public, prin faptele noastre, dar și cu scop misionar, în sensul de a le vesti tuturor oamenilor, care încă nu Îl cunosc pe Dumnezeu, cât de bine și frumos este să Îl ai pe Dumnezeu în viața ta.

În a doua parte a cursului a fost explicat simbolismul principalelor momente și gesturi liturgice din cadrul Sfintei Liturghii.

Tema pentru cursul biblic din luna Aprilie: învățăm 3 versete din capitolele 9 și 10 + Verset de Aur: Matei 10, 38.

Următoarea întâlnire va avea loc pe 5 aprilie 2025, între orele 17-19.

Pe aceasta cale mulțumim celor care ați adus alimente pentru pachetele ce vor fi oferite familiilor nevoiașe în luna martie. Domnul să răsplătească darul vostru!

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Ierom. Nicolae Danco

Ambasadorul Ucrainei îl felicită pe Părintele Vicar

Ambasadorul Ucrainei în România, Excelența Sa, DI Ihor Prokoptchuk, i-a trimis o scrisoare de felicitare Părintelui Vicar Nicolae Lauruc pentru distincția de cetățean de onoare al Municipiului Sighetu Marmației. Excelența Sa a subliniat că această cinste este extrem de importantă pentru comunitatea ucraineană, dat fiind faptul că Părintele Vicar este primul etnic cetățean român de etnie ucraineană din istoria modernă căruia îi este conferit acest titlu onorific. Excelența Sa și-a exprimat încrederea că acest titlu este o recunoaștere a contribuției Părintelui Vicar la viața spirituală a ucrainenilor din România și va duce la o și mai mare apropiere între România și Ucraina.

În răspunsul său, Părintele Vicar, mulțumind pentru felicitări, a subliniat că titlul onorific reprezintă mai mult decât un motiv de cinste personală, fiind, în egală măsură o apreciere a comunității ucrainenilor ortodocși din Sighet cât și a întregului Vicariat.

Посол України вітає отця Вікарія

Посол України в Румунії Його Високоповажність пан Ігор Прокопчук, надіслав вітального листа отцю Вікарію Миколі Лауруку з нагородою отримання титула почесного громадянина муніципалітету Сігету Мармаціей. Його Ексцеленція наголосив, що ця честь є надзвичайно важливою для української громади, зважаючи на те, що Отець Вікарій є першим, у сучасній історії, громадянином Румунії українського походження, якого було нагороджено цим почесним титулом. Його Ексцеленція висловив упевненість, що це звання є визнанням внеску Отця Вікарія у духовне життя українців Румунії та призведе до ще більшого зближення між Румунією та Україною.

У своїй відповіді Отець Вікарій, подякувавши за вітання, підкреслив, що почесне звання є не тільки приводом для особистої шани, але й вдячністю громади православних українців Сігету та всього Вікаріату.

Comemorarea lui Taras Şevcenko

Din scurta sa viaţă, de doar 47 de ani, Taras Şevcenko, poetul naţional al ucrainenilor, a petrecut doar 9 ani în libertate, restul, în robie şi exil în Siberia. Descriind, în opera sa, exploatarea poporului ucrainean de către Imperiul Țarist în secolul al XIX-lea, poeziile sale au redevenit actuale, inspirând curajul poporului ucrainean în faţa aceluiaşi agresor.

Sâmbătă, 8 martie, în ajunul comemorării a 211 ani de la naşterea marelui poet, în bisericile Vicariatului au fost săvârşite slujbe de pomenire pentru odihna sufletului poetului naţional al Ucrainei.

Mormânt devastat

“Ucraină, țară scumpă,

Lume liniștită,

Pentru ce ai fost prădată,

Pentru ce zdrobită?

...

Că mi-s stepele călcate,

La străin vândute,

Iar cărările străine

De-ai mei prunci bătute.

Niprul piere, se usucă,

N-are strop de apă.

Răvășind morminte scumpe,

Țarul le dezgroapă.

Las’ să sape! Să dezgroape!

Nu-i al lui ce cată...

Și-ntre timp se-nhăitează

Trădătorii-n ceată,

Ca la schingiuirea mumei

Ajutor să-i deie

Și cămașa zdrențuită

De pe ea s-o ieie.”

Taras Şevcenko, “Cobzarul”, trad. Victor Tulbure, Ed. Univers, 1990

pr. Cons. Marius N. Lauruc

Панахиди за Тараса Шевченка

Зі свого короткого, 47-річного життя, народний поет України Тарас Шевченко лише 9 років провів на волі, решта — у неволі та на засланні в Сибіру. Описуючи, у своїй творчості, експлуатацію українського народу російською імперією у XIX-у столітті, його вірші знову стали актуальними, надихаючи мужністю українського народу перед насильством того самого ж агресора.

У суботу, 8 березня, напередодні вшанування 211-ї річниці від дня народження великого поета, у храмах Вікаріату відбулися панахиди за упокій душі народного поета України.

Розрита могила

«Світе тихий, краю милий,

Моя Україно!

За що тебе сплюндровано,

За що, мамо, гинеш?

...

Степи мої запродані

Жидові, німоті,

Сини мої на чужині,
На чужій роботі.
Дніпро, брат мій, висихає,
Мене покидає,
І могили мої милі
Москаль розриває...
Нехай риє, розкопує,
Не своє шукає,
А тимчасом перевертні
Нехай підростають.
Та допоможуть москалеві
Господарювати
Та з матері полатану
Сорочку знімати.
Помагайте, недолюдки,
Матір катувати.»

от. Радник Маріус М. Лаурук

O nouă acțiune filantropică a Centrului de Studiu Biblic Ortodox

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu, Centrul de Studiu Biblic Ortodox din Lugoj, a reușit să ofere, cu sprijinul dumneavoastră, a credincioșilor iubitori de Dumnezeu, pachete cu alimente familiilor cu o situație financiară precară.

Am reușit să aducem bucurie și în luna martie, la 50 de familii din Lugoj, satele vecine orașului nostru și în două localități din județul Caras-Severin.

Înainte de Paști, dorim să organizăm mai multe acțiuni umanitare pentru a aduce bucurie semenilor noștri din spitale, azile de bătrâni și bineînțeles pachete cu alimente familiilor luate în evidența Centrului de Studiu Biblic Ortodox.

Bunul Dumnezeu să dăruiască sănătate și bucurie celor care au contribuit la această acțiune umanitară.

Ierom. Nicolae Danco

16 martie – Ziua în care a fost semnat Actul de reînființare a Vicariatului Ortodox Ucrainean

Odată cu înlăturarea regimului comunist, ucrainenii ortodocși din România au inițiat, fără șovăială, demersurile privind obținerea binecuvântării Sfântului Sinod al Patriarhiei Române în vederea reînființării Vicariatului Ortodox Ucrainean, care fusese desființat de către conducerea comunistă a țării în anul 1952. Nucleul acestui demers l-au reprezentat cei 15 preoți ucraineni din Maramureș, organizați în Protopopiatul Ortodox Ucrainean, cu sediul la

Ruscova. Obținând binecuvântarea Arhiepiscopiei Clujului, procesul-verbal întocmit în data de 12 ianuarie 1990, semnat de către toți cei 15 preoți, în frunte cu Protopopul Ioan Pițura, a fost dezbătut în cadrul ședinței Sfântului Sinod din data de 12 februarie 1990. Drept urmare, pe data de 16 martie 1990, Cancelaria Sfântului Sinod emite actul oficial (Nr. 1432) de reînființare a Vicariatului Ortodox Ucrainean, act semnat, în numele Locotenentei Patriarhale, de către Înaltpreasfințitul Nicolae, Mitropolitul Banatului și Preasfințitul Nifon Ploieșteanul, Episcop Vicar Patriarhal. Vicariatul urma să aparțină jurisdicțional direct de Patriarhia Română, la fel ca și în perioada 1948-1952. În finalul acestui act este recunoscut dreptul parohiilor ucrainene din Eparhiile: Cluj, Timișoara, Iași și Oradea de a face parte din Vicariat.

În prezent Vicariatul Ortodox Ucrainean reprezintă cea mai mare comunitate a ucrainenilor din România. Fără exagerare, așa cum parohiile și mănăstirile ortodoxe românești din Diaspora depun cel mai eficient efort în vederea conservării identității etnice a românilor din străinătate, la fel și parohiile și mănăstirile Vicariatului reprezintă fundamentul conservării identității etnico-lingvistice a ucrainenilor din România. Această afirmație este susținută de datele celui mai recent recensământ (2021), din care reiese că în zonele în care Vicariatul are parohii și mănăstiri procentul ucrainenilor care folosesc limba ucraineană ca limbă maternă este cel mai mare: Maramureș (99%), Timiș (88%). În schimb, în alte zone ale țării, unde credincioșii ortodocși ucraineni nu fac parte din cadrul Vicariatului, procentul celor care au declarat limba ucraineană ca limbă maternă este îngrijorător: Suceava (73%), Botoșani (72%), sau Tulcea (36%).

În fața pericolului deznaționalizării, singura entitate ucraineană care depune un efort eficient, cu binecuvântarea Patriarhiei Române, este Vicariatul. Nădăjduiesc că acest efort de a cultiva credința ortodoxă a etnicilor noștri, conservând, în același timp identitatea etnico-lingvistică, va fi prețuit și continuat de către generațiile tinere.

Suntem profund recunoscători Bisericii Ortodoxe Române și conducerii României pentru sprijinul esențial acordat în acest sens. Considerăm că prin simpla existență a Vicariatului Ortodox Ucrainean țara noastră este mai bogată din punct de vedere cultural și spiritual.

Parafrazând cuvintele psalmistului „Să se scrie aceasta pentru neamul ce va să vină,, (Ps. 101, 19), putem spune: „ să se scrie aceasta pentru tânăra generație – preoți și credincioși ucraineni din România.”

La mulți ani tuturor credincioșilor și clericilor Vicariatului.

Pr. Vicar General Nicolae Lauruc

16 березня – день підписання Акту відновлення Українського Православного Вікаріату

Після падіння комуністичного режиму, православні українці в Румунії негайно розпочали кроки для отримання благословення Священного

Синоду Румунського Патріархату на відновлення Українського Православного Вікаріату, який був скасований комуністичним керівництвом країни в 1952-му році. Ядром цього кроку були 15 українських священиків з Мараморощени, зорганізованих в Українське Православне Благочиння з осідком у Рускові. Отримавши благословення Клузьської Архиепархії, протокол, складений 12-го січня 1990 року, підписаний усіма 15 священиками на чолі з отцем Благочинним Іоаном Пітурою, був обговорений під час засідання Священного Синоду 12-го лютого 1990 року. У результаті 16-го березня 1990 року Канцелярія Священного Синоду видала офіційний акт (№ 1 432) з відновлення Українського Православного Вікаріату, акт підписаний від імені Патріаршого Намісництва Його Високопреосвященством Миколаєм, Митрополитом Банатським та Його Преосвященством Ніфоном Плоєштянул, Патріаршим Вікарним Єпископом. Вікаріат мав юрисдикційно належати безпосередньо Румунському Патріархату, як і в період 1948-1952 років. Наприкінці цього акту визнається право українських парафій у єпархіях: Клуж, Тімішоара, Ясси та Орадя входити до складу Вікаріату.

Нині Український Православний Вікаріат представляє найбільшу громаду українців Румунії. Без перебільшення, як румунські православні парафії та монастирі в Діаспорі докладають найефективніших зусиль для збереження етнічної ідентичності румунів за кордоном, так і парафії та монастирі Вікаріату є фундаментом збереження етнічно-мовної ідентичності українців у Румунії. Це твердження ґрунтується даними останнього перепису населення (2021 р.), який показує, що на територіях, де Вікаріат має парафії та монастирі, відсоток українців, які використовують українську мову як рідну, є найвищим: Мараморощена (99%), Тіміш (88%). І навпаки, в інших регіонах країни, де українські православні віруючі не входять до складу Вікаріату, викликає занепокоєння відсоток тих, хто назвав українську рідною мовою: Сучава (73%), Ботошані (72%) або Тулча (36%).

Перед небезпекою денаціоналізації, єдиною українською структурою, яка з благословення Румунського Патріархату докладає ефективних зусиль, є Вікаріат. Сподіваюся, що це намагання зберігати православну віру нашого народу, зберігаючи, водночас, етнічно-мовну ідентичність, плекатиметься і продовжуватиметься молодими поколіннями.

Ми глибоко вдячні Румунській Православній Церкві та Румунській Державі за істотну підтримку, надану в цьому підході. Ми віримо, що самим існуванням Українського Православного Вікаріату наша країна є культурно-духовно багатшою.

Перефразовуючи слова псалмиста «Нехай це буде написано для поколінь майбутніх» (Пс. 101, 19), можна сказати: «Нехай це буде написано молодому поколінню – українським священикам і вірним з Румунії».

На Многая Літ усім вірникам і духовенству Вікаріату.

Генеральний Вікарій, прот. Микола Лаурук

Marșul pentru viață

Sâmbătă, 22 martie, Protopopiatul Ortodox Român Sighetu Marmăției, cu binecuvântarea P. S. Iustin, episcopul Maramureșului și Sătmărului, a organizat "Marșul pentru viață". La acest eveniment de mărturisire a credinței, părintele Protopop Dan Sidău i-a invitat și pe reprezentanții Vicariatului Ortodox Ucrainean, pe părintele Vicar Nicolae Lauruc, pe părintele Petru Rahovan, protopopul Protopopiatului Ortodox Ucrainean Sighetu Marmăției, alături de credincioși. La eveniment au luat parte credincioși ai parohiilor ortodoxe ucrainene Sighet și Repedea. La ora 16,00, la Catedrala "Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil" a fost săvârșită slujba Vecerniei.

Părintele Vicar Nicolae Lauruc, în cuvântul de învățătură rostit după Vecernie, a vorbit despre darul sacru al vieții, prezentând, detaliat, istoria “Monumentului celor trei N”, amplasat în incinta Spitalului Municipal Sighetu Marmăției în memoria copiilor avortați. Părintele Vicar a scris despre istoria și simbolistica acestui monument în “Telegraful Român” și în “Lumea credinței” (link spre articol în primul comentariu).

Conform estimărilor Jandarmeriei Sighetu Marmăției, la eveniment au luat parte peste 400 de persoane.

Pr. Cons. Marius N. Lauruc

“Icoana din sufletul copilului inocent”

“Icoana din sufletul copilului inocent” – Proiect Parohial al Bisericii Ortodoxe Ucrainene din Repedea în parteneriat cu Școala Profesională Repedea, desfășurat pe data de 22 martie 2023.

La această activitate religioasă, au participat tinerii parohiei noastre, care au avut oportunitatea de a cânta cântări religioase dedicate Postului Mare și de a picta și observa, înțelege și privi îndeaproape icoanele care reprezintă ” o fereastră către Dumnezeu”.

Mulțumim frumos, doamnei profesoare Maria Cucicea care s-a alăturat cu bucurie la această activitate, spre a îndruma elevii în tainele picturii și a artei frumosului.

Mulțumim mult, părintelui stareț de la Mănăstirea Strâmtura, părintelui Nifon, pentru icoane

Mulțumim din suflet Miși Kanyuka, care este alături de noi la cele mai importante evenimentele ale parohiei noastre, și își face misiunea cu multă dibăcie și profesionalism

La finalul activității, fiecare participant a primit câte o icoană și câte o Biblie

Mulțumim tuturor celor care ne-au susținut în acest proiect.

Prof. Veronica Maria Rahovan

Seară de film duhovnicesc la Centrul de studiu biblic

faci pentru a-ți sfinți viața.

Marți, 25.03, începând cu ora 18, la Centrul de Studiu Biblic Ortodox al Protopopiatului Ortodox Ucrainean din Lugoj, a fost vizionat filmul „Man of God”, care relatează viața Sfântului Nectarie.

Scopul acestei întâlniri a fost acela de a identifica calitățile unui sfânt și ce trebuie să

Împreună cu credincioșii am reușit să înțelegem că sfântul este omul cu o viață creștină normală, care se roagă constant, iartă pe cei care îi greșesc, îi iubește și își pune încrederea deplin în Dumnezeu și când vrea să facă o schimbare la ceilalți se oferă el ca exemplu prima dată.

De asemenea, din secvențele filmului, credincioșii au remarcat că puterea și funcția, în multe cazuri, sunt ca un cancer care îți devorează omenia și demnitatea.

A avut loc și un concurs cu întrebări din tematica filmului. Ca premii au fost oferite cărți duhovnicești, Biblii și icoane.

Un alt scop al acestei întâlniri a fost acela de a retrăi sentimentul frumos de socializare creștină. Acest detaliu a fost pus în practică la finalul evenimentului, când toți cei prezenți s-au cunoscut între ei la o felie de pizza.

Voluntarii centrului biblic, alături de credincioșii ortodocși români și ucraineni, au hotărât să repete această întâlnire lunar, la un film creștin ortodox.

Dumnezeu să binecuvânteze viața noastră, ca fiecare dintre noi, la sfârșitul vieții, să devină sfânt în Numele Domnului nostru Iisus Hristos!

Ierom. Nicolae Danco

Parohia Sighet sprijină Centrul Maternal

Parohia Ortodoxă Ucraineană Sighetu Marmăției a reluat colecta de alimente pentru Centrul Maternal Sighet. Parohia sigheteană a sprijinit, în trecut, prin astfel de colecte și Spitalul Municipal. Sprijinul oferit Centrului Maternal a fost întrerupt de pandemia de Coronavirus. Dar, după încheierea acesteia, Vicariatul Ortodox Ucrainean a sprijinit de câteva ori acest Centru prin donarea unor produse nealimentare (scutece pentru copii și produse de igienă personală).

Odată cu începutul Postului Mare, credincioșii parohiei au decis reluarea colectei de alimente pentru acest Centru. Colecta se desfășoară pe durata lunii în curs, urmând ca la sfârșitul acesteia, alimentele neperisabile colectate să fie duse la Centru.

Luni, 31 martie, alimentele colectate au fost predate Centrului Maternal. Le mulțumim tuturor credincioșilor care s-au alăturat acestei campanii. Produsele alimentare pot fi aduse la biserică în fiecare zi, între orele 8-12.

Mulțumim pentru îndrumările oferite în desfășurarea acestei campanii și pentru colaborare Dlui Florin Put, director adjunct al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului și Dnei Ostaș Nețea, angajată a Centrului Maternal, ambii fiind credincioși ai Parohiei Ortodoxe Ucrainene Sighetu Marmăției.

Beneficiarii Centrului Maternal Sighet sunt mame singure sau gravide care au nevoie de o locuință temporară, ori care sunt victime ale violenței domestice și mame cu copii nou născuți cu risc de abandon. Aici beneficiază de sprijin oferit de cadre specializate. Centrul deservește jumătate din județul Maramureș.

Colecta de alimente va continua pe perioadă nedeterminată, întrucât este mare nevoie de sprijinul nostru.

pr. Marius N. Lauruc

Concert de pricesne închinat Patimilor Domnului

Concertul de pricesne închinat Patimilor Domnului, ediția a IX-a – desfășurat la Mănăstirea Ortodoxă Ucraineană “Sfântul Ioan Botezătorul” din Ruscova – Oblaz.

Protopopiatul Ortodox Ucrainean Sighetu Marmăției a organizat a IX-a ediție a Concertului de pricesne închinat Patimilor Domnului. Au participat 9 grupuri de coriști din parohiile ortodoxe ucrainene. Fiecare grup a

muncit pregătindu-se bine pentru acest Concert.

Atât părintele Vicar Nicolae Lauruc, cât și părintele protopop Petru Rahovan și părintele protopop Dan Sidău au pus accent pe cinstirea Postului, bucuroși să vadă mulți tineri în grupuri.

Iar Dna preoteasă Veronica Rahovan s-a prezentat și cu un grup de elevi de la Școala din Ruscova unde predă ore de religie ortodoxă. Creștinii de astăzi sunt chemați ca să fie complet diferiți de cei din Legea veche, căci de la noi Domnul așteaptă inimă curată asemenea noului mormânt din grădina lui Iosif din Arimateea.

Mulțumim Preacernicului Părinte Protopop Sidau Dan – al Protopopiatului Ortodox Român din Sighetu Marmației, pentru prezența sfinției sale în mijlocul nostru și pentru frumoasele gânduri împărtășite la acest concert.

Prof. Veronica Maria Rahovan

Un nou curs al Centrului de studiu biblic ortodox Sf. Ioan Gură de Aur

Cu ajutorul lui Dumnezeu, sâmbătă, 05 aprilie 2025, a fost susținut cursul de cercetare al Bibliei la Centrul de Studiu Biblic „Sf. Ioan Gură de Aur” al Protopopiatului Ortodox Ucrainean din Lugoj.

În prima parte a cursului au fost cercetate capitolele 11 și 12 din Evanghelia către Matei.

Dintre principalele învățături dezbătute, enumerăm câteva:

1. Trimiterea de către Ioan Botezătorul a ucenicilor lui către Hristos, pentru a-L întreba dacă El este cu adevărat Mesia (Matei 11, 1-7), nu se

datorează necredinței Înaintemergătorului. El își trimite ucenicii pentru ca ei să se încredințeze de Mesianitatea lui Iisus și să-L urmeze, după ce el va fi ucis în mod nedrept de către Irod.

2. Păcatul hulei împotriva Duhului Sfânt, nu se iartă nici în veacul de acum, nici în cel ce va să vină (Matei 12, 31-32). Aceasta nu înseamnă că omul cât trăiește, chiar dacă a săvârșit acest păcat, dacă se pocăiește cu adevărat, Domnul nu îl iartă. Păcatul acesta săvârșit de către om, într-un mod continuu, îi împietrește inima, încât el nu mai poate să trăiască pocăința adevărată, pierzându-și nădejdea în mila și dragostea lui Dumnezeu. Fără pocăința și nădejde în ajutorul lui Dumnezeu, omul recurge la gesturi extreme, singur atrăgând asupra lui neiertarea lui Dumnezeu.

A doua parte a cursului a fost susținută de către profesorul de religie și teologul Alin Nicolescu. Acesta a explicat cu multe amănunte, simbolismul și înțelesul Postului Mare din punct de vedere biblic.

Am putut înțelege cât de mult, ca și creștini, participând la slujbele din acest post, dar și ținând acest post mai aspru decât celelalte, de fapt participăm și suntem alături de Mântuitorul nostru Iisus Hristos pe drumul Crucii, care ne aduce fiecăruia învierea din adâncul păcatului.

La finalul cursului biblic a fost organizat și un mic concurs, cu întrebări din cadrul studiului biblic din luna martie, fiind oferite Biblii ca și premii.

Tot din această sâmbătă a început și Campania umanitară „Dorești să aduci bucurie unei familii nevoiașe?”, organizată de către Centrul Biblic, prin care se dorește strângerea mai multor alimente care vor fi oferite oamenilor cu o situație financiară redusă înainte de sărbătoarea Învierii.

Între cele două părți ale cursului a avut loc și un moment frumos de socializare, în cadrul căruia, la o cană de ceai și ceva dulce, am reușit să ne cunoaștem și mai mult între noi.

Dumnezeu să răsplătească tuturor jertfa și implicarea!

Ierom. Nicolae Danco

Cursuri catehetice la Poienile de sub Munte

La Parohia Ortodoxă Ucraineană Poienile de sub Munte Nr. 3 părintele paroh Iulian Șanta a inițiat cursuri de cateheză și de studiu biblic pentru tineri. Din dorința de a răspunde unei nevoi stringente, părintele Iulian, fiind și profesor de Religie, a pus bazele acestor cursuri, predate folosind metode didactice moderne, având ca suport atât Sfânta Scriptură, Biblia pentru copii și alte auxiliare în limba ucraineană, cât și prezentări care să le ușureze copiilor asimilarea și înțelegerea noțiunilor de credință.

Astfel de cursuri sunt esențiale pentru dezvoltarea armonioasă a tinerilor și pentru o cunoaștere aprofundată a credinței noastre.

Aceste cateheze sunt extrem de valoroase pentru Poienile de sub Munte, cea mai mare localitate cu populație majoritar ucraineană din România.

Îi dorim mult succes și putere de muncă părintelui Iulian Șanta, felicităm părinții care susțin organizarea acestor cateheze și îi încurajăm pe cât mai mulți tineri din Poienile de sub Munte să participe la aceste cursuri.

pr. Cons. Marius N. Lauruc

Cateheză la Parohia Soca

În perioada Postului Mare efortul pe care îl depune fiecare credincios pe plan spiritual presupune nu doar hrănirea sufletului prin sporirea rugăciunii, dar și concentrarea pe mesajul Evangheliei și pe învățăturile de credință, în general. De aceea, în bisericile noastre, în această perioadă, ne bucurăm de săvârșirea unor slujbe speciale, dar, pe lângă acestea, preoții pun un accent deosebit și pe cateheze.

O astfel de cateheză a fost organizată la Parohia Ortodoxă Ucraineană Soca (Timiș), de către părintele paroh Ardelean Cristian Vasile, în duminica a 5-a din Postul Mare. Cateheza a avut două teme: Jertfa și Vestea cea bună (întrucât luni, după calendarul iulian, creștinii ortodocși ucraineni au sărbătorit Bunavestire). La cateheză au participat atât tineri, cât și adulți din cadrul parohiei, bucurându-se de această hrană duhovnicească pentru suflet, dar mai ales pentru minte.

Îl felicităm pe părintele Ardelean pentru organizarea acestui eveniment, îndemnându-i pe credincioși să profite de astfel de ocazii pentru îmbogățirea vieții spirituale.

pr. Cons. Marius N. Lauruc

Sfințirea sediului Școlii Biblice din cadrul Parohiei Timișoara

În Sâmbăta lui Lazăr au fost sfințite sălile de cursuri în care Parohia Ortodoxă Ucraineană Timișoara, Protopopiatul Ortodox Ucrainean Lugoj, organizează cursurile școlii biblice inițiate încă de anul trecut, din luna decembrie. Ocrotitoarea Școlii Biblice parohiale este Sfânta Macrina cea Tânără.

„În fiecare sâmbătă, peste 20 de copii și tineri se întâlnesc pt a discuta pe marginea sfintelor Scripturi, a lega prietenii, a concepe proiecte noi filantropice și sociale. Noul spațiu este format din două încăperi, una destinată catehizării tinerilor și adolescenților, iar cealaltă destinată activităților catehetice și jocurilor copiilor.” (pr. paroh Cristian

Popovici)

Cursurile sunt susținute de către părintele paroh Cristian Popovici și de doamna preoteasă Loredana Popovici.

Organizarea unor astfel de centre de catehizare reprezintă un prilej de bucurie duhovnicească atât pentru comunitatea locală, cât și pentru întregul Vicariat, întrucât aceste cursuri sunt extrem de necesare pentru ca tinerii noștri să își cunoască și să își înțeleagă mai bine credința.

Le dorim multă putere de muncă organizatorilor și îi îndemnăm pe tineri să profite de această oportunitate pentru a-și cunoaște mai bine credința.

pr. Cons. Marius N. Lauruc

Acțiune filantropică a Centrului de Studiu Biblic Ortodox

Cu ajutorul lui Dumnezeu, Campania umanitară “Dorești să aduci bucurie unei familii nevoiașe?”, organizată de Centrul de Studiu Biblic Ortodox al Protopopiatului Ortodox Ucrainean din Lugoj, a reușit, cu sprijinul vostru, al credincioșilor, să aducă BUCURIE în casele celor aproximativ 150 de familii creștine din județele Timiș (Lugoj, Nădrag, Făget, Leucușești, Lăpușnic, Bara, Bethausen, Bucovăț, Răchita, Secas, Ohaba Lunca, Pădurari, Topla) și Caraș Severin (în localitățile Ruginosu, Săbălgelu Nou, Peștere, Ohaba Matnic, Matnicu Mare, Oțelu Roșu).

Voluntarii Centrului Biblic, alături de credincioșii ortodocși din Lugoj și împrejurimi, au reușit să facă 150 de pachete consistente de alimente și să le distribuie în localitățile menționate, pentru a aduce bucurie familiilor cu o situație financiară redusă, împlinind astfel Cuvântul Domnului pe care îl studiem la Centrul Biblic.

Dumnezeu să răsplătească celor implicați!

Împreună, în Numele lui Hristos, schimbăm lumea în bine.

Ierom. Nicolae Danco

Acțiuni caritabile în Parohiile Sighet și Rona de Sus

"Milostenia și postul sunt aripile rugăciunii. Rugăciunea noastră niciodată nu zboară mai repede la Dumnezeu ca atunci când e ajutată de post și milostenie." (Sf. Cuvios Ilie Cleopa)

În parohiile Vicariatului comunitățile de credincioși încearcă să fie mereu prezente alături de persoanele vulnerabile. Mărturie stau frumoasele proiecte socio-filantropice care se desfășoară cu regularitate.

Un frumos obicei păstrat cu sfințenie în multe din parohiile noastre este ajutorarea persoanelor vulnerabile în special în perioadele de post, pentru că milostenia este o rugăciune transpusă în fapte. În acest sens parohiile Rona de Sus, păstorită de către părintele Gheorghe Cinar, și Sighetu Marmăției, păstorită de către părintele Vicar Nicolae Lauruc, au oferit pachete cu alimente persoanelor cu posibilități materiale limitate din comunitate, ori sprijin financiar oferit unor enoriași pentru rezolvarea unor probleme medicale. Toate acestea au fost posibile doar prin implicarea întregii comunități și receptivitatea la nevoile aproapelui. Nu întâmplător, pe cei care au organizat aceste acte caritabile îi leagă apartenența la Asociația Dobrotoliubie.

Dumnezeu să răsplătească jertfa tuturor credincioșilor implicați în aceste proiecte parohiale.

pr. Cons. Marius N. Lauruc

Paște și tradiții ucrainene în Vicariat

Vicariatul Ortodox Ucrainean din România, cu cei peste 30000 de credincioși ai săi, reprezintă cea mai importantă comunitate care depune eforturi concrete în vederea conservării identității etnice și lingvistice a ucrainenilor din România. Mărturie dau, în acest sens, culorile vii și luminoase ale portului tradițional ucrainean, specific fiecărei localități, precum și frumoasele și, pe alocuri, ineditele

obiceiuri ale comunităților ucrainene ortodoxe din România.

La parohia noastră din București, au luat parte la slujbele pascale sute de refugiați ucraineni din capitală, însoțiți de Excelența Sa, Dl. Ihor Prokoptchuk, Ambasadorul Ucrainei, uniți în rugăciune și speranță. Părintele paroh Vladimir Malcovici a devenit, de la începutul războiului, părinte duhovnicesc pentru mii de ucraineni care au fugit din calea urgiei, stabilindu-se în București. La fel și în biserica noastră din Sighetu Marmăției (unde ucrainenii maramureșeni stabiliți în “capitala” ucrainenilor din România au adus cu sine tradițiile și obiceiurile satelor de baștină), au fost prezenți zeci de refugiați din Ucraina, atât ucraineni cât și români, toți au fost uniți în rugăciune, în nădejdea mult doritei păci. La biserica din Sighet, părintele Vicar Nicolae Lauruc respectă cu sfințenie obiceiul sfințirii Artosului, care va fi împărțit credincioșilor în Duminica Apostolului Toma.

În biserica noastră din Repedea, părintele protopop Petru Rahovan, alături de Dna preoteasă Veronica, depun eforturi exemplare pentru conservarea identității etnice a repedenilor. În biserica noastră din Valea Vișeuului, păstorită de Pr. Mihai Sacaloș, veritabil centru în jurul căruia gravitează întreaga comunitate, s-a transmis cu pioșenie obiceiul ca, în prima zi de Paști, copiii să se strângă în fața bisericii pentru a se juca jocuri ale copilăriei, predate, de zeci de ani, de copiii mai mari, celor mai mici. În Parohia Bistra, părintele paroh Viorel Brotnei, alături de Dna preoteasă Mihaela, insuflă an de an dragostea pentru muzica corală tinerilor parohiei, întărindu-le identitatea etnică. În parohia noastră din Rona de Sus, păstorită de părintele Gheorghe Cinar, precum și în parohiile din Poienile de sub Munte, păstorite de către părinții Iulian Șanta, Ioan Curac și Adrian Vișovan, găsim cele mai pure forme ale portului tradițional ucrainean din cele două localități ucrainene. Nădăjduim că va rămâne, în continuare, nealterat.

În parohiile noastre din Banat (în imagini: Lugoj, Soca și Pădureni, păstorite de către părinții parohi Virgil Brotnei, Cristian Ardelean și Petru Trainoschi) credincioșii încă păstrează o sfântă legătură cu localitățile lor de origine din Maramureș, prin portul popular ucrainean. În parohiile noastre din Maramureș: Bocicoiu Mare (pr. N. Covaci), Lunca la Tisa (pr. I. Clemcovici), Remeți (pr. M. Clem), precum și în toate celelalte, atât din Maramureș cât și din Banat (de la care, din păcate, nu avem fotografii) credința este predată mai departe îmbrăcată în haina limbii materne. Dragostea pentru credință și tradițiile ucrainene este insuflată tinerei generații de către vrednicii noștri preoți, prin organizarea frumoaselor procesiuni, veritabile buchete de flori îmbrăcate în straie tradiționale ucrainene, așezate în jurul icoanei Învierii. Praznicul Învierii Domnului este o dovadă vie a faptului că majoritatea etnicilor ucraineni din România, sunt uniți și trăiesc în jurul bisericilor noastre ortodoxe, reprezentând nucleul comunității ucrainene și mediul care asigură conservarea identității noastre etnice.

Vă prezentăm câteva instantanee, luate de pe paginile unor parohii ale noastre, care surprind frumusețea acestui praznic și strădania preoților parohi de a transmite credința și obiceiurile specifice tinerei generații.

pr. Consilier Marius N. Lauruc

Беликдень українців Румунії

Український Православний Вікаріат Румунії, який нараховує понад 30 тисяч віруючих, є найважливішою спільнотою, яка докладає конкретних зусиль для збереження етнічної та мовної ідентичності українців у Румунії. Свідченням цього є живі та яскраві кольори традиційного українського одягу, специфічним кожній місцевості, а також красиві, а подекуди й унікальні звичаї українських православних громад Румунії.

У нашій парафії в Бухаресті сотні українських біженців зі столиці взяли участь у Великодніх богослужіннях у супроводі Його Ексцеленції пана Ігоря Прокопчука, Посла України, об'єднаних у молитві та надії. От. настоятель Володимир Малкович від самого початку війни став духовним отцем для тисяч українців, які тікали від лиха, осівши в Бухаресті. Так само в нашій церкві в Сігету Мармаціей (куди українці з Мараморлщини, які оселилися в «столиці» українців Румунії, принесли з собою традиції та звичаї рідних сіл), були присутні десятки біженців з України, як українців, так і румунів, усі об'єднані в молитві, в надії на довгоочікуваний мир. У церкві в Сігеті отець Вікарій Микола Лаурук зберігає звичай освячення Артоса, який буде розданий вірним у неділю апостола Фоми.

У нашій церкві з Кривого от. Протоієрей Петро Рагован разом зі добродікою Веронікою докладають вірцевих зусиль для збереження етнічної ідентичності жителів цього українського села. У нашій церкві у Вишівській Долині, парохом якої є о. Михайло Сакалош, справжній центр, навколо якого живе вся громада, благочестиво передав звичай, згідно з яким у перший день Великодня діти збираються перед церквою, щоб грати в дитячі ігри, яких десятиліттями навчали старші діти молодших. У парафії Бистра парох Віорел Бротней разом з добродійкою Мігаелою щороку прищеплюють молоді парафії любов до хорової музики, зміцнюючи їхню етнічну ідентичність. У нашій парафії в Вишній Рівні, де настоятелем є отець Юрій Чінар, а також у парафіях у Полянх, де служать отці Юліан Шанта, Йоан Курак і Адріан Вішован, ми знаходимо найчистіші форми традиційної української ноші з тих двох українських сіл. Сподіваємося, що надалі залишатиметься незмінною.

У наших парафіях у Банаті (на зображеннях: Лугож, Сока та Педурені, парохами яких є священники Віргіл Бротней, Крістіан Арделян та Петро Трайноскі) вірні все зберігають святий зв'язок із місцевістю свого походження в Мараморощині через український народний одяг. У наших парафіях на Мараморощині: Великий Бичків (от. Н. Ковач), Луг над Тисою (от. І. Клемкович), Ремети (от. М. Клем), а також у всіх інших, як на Мараморощині, так і в Банаті (звідки, на жаль, ми не маємо фотографій) віра навчається далі, одягнена в одяг рідної мови. Любов до віри та українських традицій прищеплюють молодому поколінню наші достойні священнослужителі, організовуючи гарні протесії, справжні букети квітів, одягнені в традиційний український одяг, розміщені навколо ікони Воскресіння. Свято Воскресіння Господнього є живим доказом того, що більшість етнічних українців Румунії об'єднані та живуть навколо наших православних церков, становлять ядро української громади та середовище, яке забезпечує збереження нашої етнічної ідентичності.

Пропонуємо вашій увазі кілька знімків, взятих зі сторінок деяких наших парафій, які представляють красу цього свята та намагання парохів передавати віру та специфічні звичаї молодому поколінню.

от. Радник Маріус М. Лаурук

Hramul Mănăstirii Ruscova

Vineri 25 aprilie 2025 la Mănăstirea Ortodoxă Ucraineană din Ruscova, de Praznicul Izvorul Tămăduirii, a îmbrăcat straie de sărbătoare la cel de al doilea hram al mănăstirii "Izvorul Tămăduirii".

La această mare sărbătoare, din Săptămâna Luminată au luat parte un număr impresionant de credincioși din localitățile învecinate și un sobor mare de preoți.

Sărbătoarea a fost înfrumusețată de tânăra generație, de fete din grupurile de procesiuni, îmbrăcate în portul tradițional.

Cuvântul de învățătură a fost rostit în limba ucraineană și română de către preacucernicul părinte Protopop Petru Rahovan despre însemnătatea acestei frumoase sărbători "Izvorul Tămăduirii", evidențiind binecuvântările, bucuriile, pacea și lumina Învierii lui Hristos.

Preoții slujitori: Pr. Protopop Petru Rahovan, Pr. Ioan Pițura - fost vicar, Pr. Ilie Albiciuc - fost protopop, Pr. Arhim. Atanasie Nemzet, Pr. Ioan Curac, Pr. Visovan Adrian, Pr. Clem Marius, Pr. Iurcea Ioan, Pr. Ardelean Vasile, Pr. Covaci Nicolae, Pr. Clemcovici Iaroslav, Pr. Șanta Iulian, Pr. Sacalos Mihai, Pr. Chașcear Gheorghe, Pr. Ieromonahul Gurie.

Dumnezeu, să primească rugăciunile, truda și osteneala tuturor credincioșilor prezenți la această sărbătoare.

Pof. Veronica Maria Rahovan

Hramul Parohiei Poienile de sub Munte Nr. 2

Biserica Ortodoxa Ucraineana Nr.2 Poienile de sub Munte, Protopopiatul Ortodox Ucrainean Sighetu Marmatiei - și-a sărbătorit al doilea Hram în Duminica Sfântului Apostol Toma, într-un sobor de preoți și o mulțime mare de credincioși.

În straie de sărbătoare, credincioșii din Poienile de sub Munte, dar și pelerinii din localitățile învecinate s-au unit în rugăciune și în comuniune cu Dumnezeu, slăvind Învierea Sa din morți.

În cuvântul său de învățătură, Părintele Protopop Petru Rahovan a subliniat în limba ucraineană, importanța Învierii Domnului asupra mântuirii noastre, dar și stăruința noastră în credință. Să fim credincioși și să zicem și noi împreună cu Apostolul Toma: " Domnul Meu și Dumnezeul Meu", și să credem cu tărie în Învierea Domnului căci: Fericiți sunt cei ce nu au văzut și cred!"

La final, Părintele Ioan Curac a mulțumit preoților slujitori, dar și credincioșilor prezenți și celor care s-au ostenit pentru pregătirea acestui hram.

Preoții slujitori: Pr. Protopop Petru Rahovan, Pr. Albiciuc Ilie - fost protopop, Pr. Vișovan Adrian, Pr. Curac Ioan, Pr. Sacalos Mihai, Pr. Iulian Șanta, Pr. Ieromonah Gurie, Pr. Ilie Adrian Savu.

Dumnezeu să primească truda și osteneala fiecăruia și să asculte rugăciunile noastre.

prof. Veronica Maria Rahovan

Cateheză pentru copii – Drumul spre Înviere, trăit cu credință și bucurie

„Eu sunt Lumina lumii; cel ce îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.”
(Ioan 8, 12)

În perioada premergătoare Sfintelor Paști, copiii din cadrul parohiei Poienile de sub Munte Nr. 3 au participat la o activitate de studiu biblic și cateheză, menită să îi apropie de tainele credinței și de semnificația profundă a Săptămânii Mari. Sub îndrumarea preotului paroh Șanta Iulian, copiii au aflat ce reprezintă Joia Mare, cu un accent deosebit pus pe Denia celor 12 Evanghelii, care evocă Patimile Mântuitorului, și Vinerea Mare, cu momentul solemn al scoaterii Sfântului Epitaf, simbol al punerii în mormânt a Domnului.

Lectura textului evanghelic din Evanghelia după Matei, capitolul 28, le-a oferit copiilor o înțelegere mai profundă a Învierii, ca act suprem al iubirii și biruinței asupra morții. Cu emoție și curiozitate, au discutat despre mesajul Învierii și importanța lui în viața fiecărui creștin.

La final, într-o atmosferă plină de bucurie, copiii au cântat troparul „Hristos a înviat!” în limbile română și ucraineană, iar apoi au participat la un atelier creativ, unde au învățat să confecționeze candelă, simboluri ale luminii lui Hristos care luminează sufletul și calea credinței.

Felicităm copilașii dornici de aprofundare și cunoaștere.

Mulțumim părinților pentru susținere!

pr. Iulian Șanta

Sprijin pentru pacienții Spitalului Lugoj

Cu ajutorul lui Dumnezeu, Voluntarii Centrului de Studiu Biblic Ortodox „Sf. Ioan Gură de Aur”, al Protopopiatului Ortodox Ucrainean din Lugoj, au trecut pragul Spitalului Municipal din Lugoj pentru a vesti Cuvântul Domnului, a dăruia un zâmbet, o încurajare și un dar oamenilor aflați pe patul de suferință.

Bucuria a fost simțită din ambele părți, atât de către voluntari, văzând bucuria bolnavilor, dar și de către bolnavii cu ochii umeziți de lacrimi, care au simțit dragostea lui Hristos prin semenii lor care au venit să-i viziteze și să le vestească Cuvântul Mântuitorului Iisus Hristos.

Cu implicarea voluntarilor și cu ajutorul credincioșilor români și ucraineni iubitori de Dumnezeu, am reușit să dăruim 200 de pachete și 100 de cărți de rugăciune.

Ne bucurăm că am reușit să punem în practică Cuvântul Domnului studiat la Centrul Biblic.

Dumnezeu să răsplătească tuturor celor implicați!

Ierom. Nicolae Danco